Charis

[Årbog, redigeret af K.L. Rahbek].

Udkom 1797 og 1799-1807.

Affotograferingen er udført efter eksemplarer fra biblioteker.

Detaljer om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0057/sknr57419.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

22152.

Af K. L. Rahbek
Professor

Kiöbenhavn.
trykt og forlagt af Directör J. F. Schultz

FREDERIKSBERG KOMMUNEBIBLIOTEKER
Ch 24
Magasin
37 5301
L

Almanak

for

Aaret 1804.

Formørkelser.

Udi indeværende Aar 1804 indtræffe fire Formørkelser, tvende i Solen og tvende i Maanen; af disse fire Formørkelser blive tvende hos os sigtbare. En partial Maane-Formørkelse indfalder den 26 Januar. Den begynder i Kiøbenhavn Kl. 8. 47 Minuter Eftermiddag; den er paa det største Kl. 9. 57 Min., da næsten fem Tolvtedele af Maanen formørkes, og den er aldeles forbi Kl. 11. 7 og en halv Min. En stor Soel-Formørkelse indtræffer den 11 Februari. Den begynder i Kiøbenhavn Kl. 11. 30 Min. Formiddag; den er paa det største Kl. 0. 43 Min. Eftermiddag, da noget over ni Tolvtedele af Solen er formørket. Formørkelsen er aldeles forbi Kl. 1. 58 Min. Eftermiddag.

Januari eller Glugmaaned har 31 Dage.

S 1 Nytaar
M 2 Abel
Ti 3 Enoch
O 4 Methusalem — Sidste ☾ Kl. 10
T 5 Simeon — 41 M. Efterm.
F 6 Hellig 3 Konger
Lø 7 Knud Hertug

S 8 1 Sønd. eft. Hellig 3 K.
M 9 Julianus
Ti 10 Paul Eremit
O 11 Hyginus
T 12 Reinhold — Nye ● Kl. 9
F 13 Hilarius — 53 M. Efterm.
Lø 14 Felix

S 15 2 Sønd. eft. Hellig 3 K.
M 16 Marcellus
Ti 17 Antonius
O 18 Prisca
T 19 Pontianus — Første ☽ Kl. 10
F 20 Fabian Sebastian — 38 M. Efterm.
Lø 21 Agnes

S 22 3 Sønd. eft. Hellig 3 K.
M 23 Emerentius
Ti 24 Thimotheus
O 25 Pauli Omvendelse
T 26 Polycarpus — Fuld ○ Kl. 9
F 27 Chrysostomus — 49 M. Efterm.
Lø 28 Kronpr. Frederik

S 29 Septuagesima Christ. 7 F.
M 30 Lovisa
Ti 31 Virgilius

Februari eller Blidemaaned har 29 Dage.

O	1	Brigida	
T	2	Kyndelmisse	
F	3	Blasius	Sidste ☾ Kl. 8
Lø	4	Veronica	18 M. Efterm.
S	5	Sexagesima	
M	6	Dorothea	
Ti	7	Richardus	
O	8	Corintha	
T	9	Apollonia	
F	10	Scholastica	
Lø	11	Euphrosina	Nye ● Kl. 11
S	12	Fastelavn	59 M. Form.
M	13	Benignus	
Ti	14	Hvide Tirsdag	
O	15	Aske Onsdag	
T	16	Juliane	
F	17	Findanus	
Lø	18	Juliane Sophie	Første ☽ Kl. 6
S	19	1 Sønd. i Faste	13 M. Form.
M	20	Eucharius	
Ti	21	Samuel	
O	22	Tamperdag	
T	23	Papias	
F	24	Skuddag	
Lø	25	Matthias	Fuld ○ Kl. 1
S	26	2 Sønd. i Faste	30 M. Efterm.
M	27	Inger	
Ti	28	Procopius	
O	29	Ollegaard	

Marts eller Tordmaaned har 31 Dage.

T	1	Albinus	
F	2	Simplicius	
Lø	3	Kunigunda	
S	4	3 Sond. i Faste	Sidste ☾ Kl. 4.
M	5	Theophilus	43 M. Efterm.
Ti	6	Gotfred	
O	7	Perpetua	
T	8	Beate	
F	9	40 Riddere	
Lø	10	Edel	
S	11	Midfaste	Nye ● Kl. 11.
M	12	Gregorius	41 M. Efterm.
Ti	13	Macedonius	
O	14	Eutychius	
T	15	Zacharias	
F	16	Gudmund	
Lø	17	Giertrud	
S	18	5 Sønd. i Faste	Første ☽ Kl. 2.
M	19	Joseph	32 M. Efterm.
Ti	20	Gordius	
O	21	Benedictus	
T	22	Paulus	
F	23	Fidelis	
Lø	24	Ulrica	
S	25	Palme Søndag	
M	26	Gabriel	Fuld ☺ Kl. 6.
Ti	27	Castor	10 M. Form.
O	28	Eustachius	
T	29	Skiertorsdag	
F	30	Langfredag	
Lø	31	Fr. 5tes Fødsel	

April eller Faaremaaned har 30 Dage.

S 1 Paaskedag	
M 2 2 Paaskedag	
Ti 3 Nicætas	Sidste ☾ Kl. 10.
O 4 Ambrosius	12 M. Form.
T 5 Irenæus	
F 6 Sixtus	
Lø 7 Egesippus	
S 8 1 S. e. Paaske	
M 9 Procopius	
Ti 10 Ezechiel	Nye ● Kl. 9.
O 11 Leo	4 M. Form.
T 12 Julius	
F 13 Justinus	
Lø 14 Tibertius	
S 15 2 S. e. Paaske	
M 16 Mariane	
Ti 17 Fløttedag i Kiøbenh.	Første ☽ Kl. 0.
O 18 Eleutherius	25 M. Form.
T 19 Daniel	
F 20 Sulpitius	
Lø 21 Florentius	
S 22 3 S. e. Paaske	
M 23 Georgius	
Ti 24 Albertius	Fuld ○ Kl. 10.
O 25 M. Evang.	53 M. Efterm.
T 26 Cletus	
F 27 Bededag	
Lø 28 Vitalis	
S 29 4 S. e. Paaske	
M 30 Severus	

Mai eller Maimaaned har 31 Dage.

Ti	1 Philippi Jacobi	
O	2 Athanasius	Sidste ☾ Kl. 11.
T	3 Kaarsmisse	57 M. Efterm.
F	4 Florianus	
Lø	5 Gothardus	
S	6 5 S. e. Paaske	
M	7 Flavia	
Ti	8 Stanislaus	
O	9 Casparus	Nye ● Kl. 4.
T	10 Christi Himmelfart	52 M. Efterm.
F	11 Mamertus	
Lø	12 Pancratius	
S	13 6 S. e. Paaske	
M	14 Christian	
Ti	15 Sophia	
O	16 Sara	Første ☽ Kl. 0.
T	17 Bruno	10 M. Efterm.
F	18 Ericus	
Lø	19 Potentiana	
S	20 Pintsedag	
M	21 2 Pintsedag	
Ti	22 Castus	
O	23 Tamperdag	
T	24 Ester	Fuld ○ Kl. 2.
F	25 Urbanus	41 M. Efterm.
Lø	26 Beda	
S	27 Trinitatis Søndag	
M	28 Vilhelm	
Ti	29 Maximus	
O	30 Vigandus	
T	31 Christi Legemsfest	

F 1 Nicodemus — Sidste ☾ Kl. 9.
Lø 2 Marcellus — 41 M. Form.

S 3 1 S. e. Trinitatis
M 4 Optatus
Ti 5 Bonifacius
O 6 Robertus
T 7 Jeremias
F 8 Medardus — Nye ● Kl. 11.
Lø 9 Primus — 58 M. Efterm.

S 10 2 S. e. Trinitatis
M 11 Barnab. Ap.
Ti 12 Basilius
O 13 Cyrillus
T 14 Rufinus
F 15 Vitus — Første ☽ Kl. 1.
Lø 16 Tycho — 48 M. Form.

S 17 3 S. e. Trinitatis
M 18 Ericus
Ti 19 Gervasius
O 20 Sylverius
T 21 Albanus
F 22 10,000 M. — Fuld ○ Kl. 5.
Lø 23 Paulinus — 14 M. Form.

S 24 4 S. e. T. St. Hans Dag.
M 25 Prosper
Ti 26 Pelagius
O 27 7 Sovere
T 28 Caroline Amalia
F 29 Petri Pauli
Lø 30 Lucina — Sidste ☾ Kl. 4.
27 M. Efterm.

Juli eller Ormemaaned har 31 Dage.

S 1 5 S. e. Trinitatis
M 2 Marie Besøgelse
Ti 3 Sophie Magdalena
O 4 Ulricus
T 5 Ansbelmus
F 6 Dion
Lo 7 Lovisa Augusta — Nye ☉ Kl. 7. 35 M. Form.

S 8 6 S. e. Trinitatis
M 9 Sostrata
Ti 10 Vilh. Caroline
O 11 Josva
T 12 Elias
F 13 Christiane
Lo 14 Bonaventura — Første ☽ Kl. 5. 17 M. Efterm.

S 15 7 S. e. Trinitatis
M 16 Susanne
Ti 17 Alexius
O 18 Arnolphus
T 19 Chr. Carl. Fr.
F 20 Margaretha
Lo 21 Irenæus

S 22 8 S. e. Trinitatis — Fuld ☉ Kl. 6. 17 M. Efterm.
M 23 Apollinaris
Ti 24 Christina
O 25 Jacobus
T 26 Anna
F 27 Martha
Lo 28 Aurelius

S 29 9 S. e. Trinitatis — Sidste ☾ Kl. 9. 18 M. Efterm.
M 30 Abdon
Ti 31 Germanus

August eller Høstmaaned har 31 Dage.

O	1	Peders Fængsel	
T	2	Hannibal	
F	3	Nicodemus	
Lø	4	Dominicus	
S	5	10 S. e. Trinitatis	Nye ● Kl. 4.
M	6	Christi Forklaring	46 M. Efterm.
Ti	7	Donatus	
O	8	Ruth	
T	9	Romanus	
F	10	Laurentius	
Lø	11	Herman	
S	12	11 S. e. Trinitatis	
M	13	Hippolitus	Første ☽ Kl. 10.
Ti	14	Eusebius	26 M. Form.
O	15	Marie Himmelfart	
T	16	Rochus	
F	17	Anastatius	
Lø	18	Agapetus	
S	19	12 S. e. Trinitatis	
M	20	Bernhard	
Ti	21	Salomon	Fuld ○ Kl. 5.
O	22	Symphoria	54 M. Form.
T	23	Fred. Emil August	
F	24	Bartholomæus	
Lø	25	Ludvig	
S	26	13 S. e. Trinitatis	
M	27	Gebhardus	
Ti	28	Lovise	Sidste ☾ Kl. 2.
O	29	Johannes Halsh.	3 M. Form.
T	30	Benjamin	
F	31	Birthe	

September eller Fiskemaaned har 30 Dage.

Lø 1 Egidius

S 2 14 S. e. Trinitatis
M 3 Seraphia
Ti 4 Juliane Marie — Nye ☽ Kl. 4.
O 5 Regina — 26 M. Form.
T 6 Magnus
F 7 Robert
Lø 8 Marie Fødsel

S 9 15 S. e. Trinitatis
M 10 Burchard
Ti 11 Hellebertus
O 12 Guido — Første ☽ Kl. 4.
T 13 Cyprianus — 45 M. Form.
F 14 † Ophøielse
Lø 15 Eskild

S 16 16 S. e. Trinitatis
M 17 Lambert
Ti 18 Chr. Frederik
O 19 Tamperdag — Fuld ☽ Kl. 4.
T 20 Tobias — 21 M. Efterm.
F 21 Matthæus
Lø 22 Mauritius

S 23 17 S. e. Trinitatis
M 24 Tecla
Ti 25 Cleophas
O 26 Adolphus — Sidste ☽ Kl. 8.
T 27 Cosmus — 10 M. Form.
F 28 Frederik Christian
Lø 29 St. Michel

S 30 18 S. e. Trinitatis

October eller Sædemaaned har 31 Dage.

M 1 Remigius
Ti 2 Ditlev
O 3 Mette
T 4 Franciscus
F 5 Placidius
Lø 6 Broderus

Nye ● Kl. 6. 47. M. Efterm.

S 7 19 S. e. Trinitatis
M 8 Ingeborg
Ti 9 Dionysius
O 10 Gereon
T 11 Prinds Frederik
F 12 Maximilian
Lø 13 Angelus

Første ☽ Kl. 11. 8 M. Efterm.

S 14 20 S. e. Trinitatis
M 15 Hedevig
Ti 16 Fløttedag i Kiøbenhavn
O 17 Florentinus
T 18 Lucas Evang.
F 19 Balthasar
Lø 20 Henricus

Fuld ○ Kl. 2. 8 M. Form.

S 21 21 S. e. Trinitatis
M 22 Cordula
Ti 23 Søren
O 24 Proclus
T 25 Crispus
F 26 Amandus
Lø 27 Sem

Sidste ☾ Kl. 5. 0 M. Efterm.

S 28 22 S. e. Trinitatis
M 29 Narcissus
Ti 30 Charlotte Lovise
O 31 Lutherus

November eller Slagtemaaned har 30 Dage.

T	1	Alle Helgen	
F	2	Alle Siele	Nye ☽ Kl. 11.
Lø	3	Hubertus	41 M. Form.
S	4	23 S. e. Trinitatis	
M	5	Malachias	
Ti	6	Leonhard	
O	7	Engelbret	
T	8	Claudius	
F	9	Theodorus	
Lø	10	Adelheid	Første ☽ Kl. 4.
S	11	24 S. e. T. M. Bisp.	9 M. Efterm.
M	12	Torkild	
Ti	13	Arcadius	
O	14	Frederik	
T	15	Leopold	
F	16	Othmar	
Lø	17	Anianus	Fuld ☺ Kl. 11.
S	18	25 S. e. Trinitatis	53 M. Form.
M	19	Elisabeth	
Ti	20	Volkmar	
O	21	Marie Ofring	
T	22	Fred. Ferd.	
F	23	Clemens	
Lø	24	Chrysogonus	Sidste ☾ Kl. 5.
S	25	26 S. e. Trinitatis	11 M. Form.
M	26	Conrad	
Ti	27	Facundus	
O	28	Sophie Magdalene	
T	29	Saturnus	
F	30	Andreas	

Lø 1 Arnoldus

S 2 1 S. i Advent
M 3 Svend
Ti 4 Barbara
O 5 Sabina
T 6 Nicolaus
F 7 Agathon
Lø 8 Marie Undfangelse

Nye 🌑 Kl. 6. 29 M. Form.

S 9 2 S. i Advent
M 10 Judith
Ti 11 Damasus
O 12 Epimachus
T 13 Lucie
F 14 Crispus
Lø 15 Nicasius

Første 🌓 Kl. 6. 37 M. Form.

S 16 3 S. i Advent
M 17 Albine
Ti 18 Lovise
O 19 Tamperdag
T 20 Abraham
F 21 Thomas
Lø 22 Japetus

Fuld 🌕 Kl. 10. 9 M. Efterm.

S 23 4 S. i Advent
M 24 Adam
Ti 25 Juledag
O 26 St. Stephanus
T 27 Johannes Evang.
F 28 Bornedag
Lø 29 Noah

Sidste 🌗 Kl. 8. 51 M. Efterm.

S 30 S. imellem Juul og Nytaar
M 31 Sylvester

Til
en Veninde.

Med en Sang paa hendes Fødselsdag.

Brod vel Apoll hiin Daphnes spæde Grene
Til Sang for mig? naar stammede jeg Digt
Beruset af din Kraft, o Hippocrene!
At Venskab vil opfordre mig til sligt.
Kun den, som aoniske Gudinder
Opammed' under Skiærts og Sang og Spil,
Hvis spæde Tinding Laurbær strax omvinder,
Kun den kan synge, naar og som han vil.
Naar Erato i kiælne Toner klirrer
Hyrdindens Stolthed og den tro Damæt,
Han græder med, og Nuusen, som forvirrer,
Omdanner ham til en forelskt Poet.

Saasnart Terpsichore harmonisk dandser
Ens Død, en andens seierrige Mod,
Saa er han snart i Flor, og snart i Pandser,
Og Taarer koster ham saalidt som Blod.
Og møder Satyr slig en færdig Digter,
Selv naar han hyler ved en Fyrstes Grav,
Strax spøger han selv med Regentens Pligter,
At Sorgeskaren skoggerleer deraf.

Vi ønske kun, hos ham kan alting haves,
Vi frygte, og han skiælver strax derved,
Vi lee, han leer, vi døe, og han begraves,
Vi gifte os, han døer af Kiærlighed.
Af det man havde, har, og aldrig venter,
Gaaer intet hans Opmærksomhed forbi,
Og Himmel, Jord, og alle Elementer,
Har intet, som undgaaer hans Poesie.

Men kun til Klage gavst du, og til Smerte
Mig Røst, Urania! til Graad bestemte du
Min Sang, mig Selv, min Skiæbne og mit Hierte,
Og Glæde sang og saae jeg ei endnu!

— Hvad vil da du — du Glædens muntre Datter!
Som spøgende udfordrede min Pen;
Sorg er min Sang; prosaisk er min Latter,
Cecilia! kiænd og undskyld din Ven!
Dog, at du ei opirret mig maa sige:
Han synger ei min Fest af Egensind!
Vel! rime vil jeg, og du, muntre Pige!
Syng Tanker i de Riim, som faldt mig ind.

Joh. Ewald.

Til en værdig Geistlig.

At hæve Sielens Øie mod sit Maal:
At styrke Svagheds Mod og Kummers Taal:
At lære Stovet Himlens Vei at kiende,
Og Seierskronens Løn ved Banens Ende:
Det blev dit Held; thi dertil stod din Hu,
Gid mange fole maae dets Værd, som Du.

Th. Thaarup.

Til en Hyrde.

(Fragment.)

En Krands af Blomster er din Krone,
En mosbegroet Bænk din Throne,
Dit gyldne Scepter er en Stav,
Den Drik, som giennem Dalen flyder,
Naturen usøgt dig tilbyder;
O drik af dette Nectarhav!

Naar vi paa Gift vor Velfærd øde,
Er Melk og Ost din bedste Føde,
Din Manna regner i din Skov.
Naar Løvet tiener dig til Skygge,
Mod Solen vi Palladser bygge,
Kun for at skaffe Flammen Rov.

Du sover paa et skildret Dække,
Som før du vaagner, kan udklække
En Skueplads, et Eden liig;
Dig vækker Nattergalens Stemme,
Naar Sorgerne ei os forglemme
At vække til en evig Krig.

Dit Venskab staaer paa Dydens Støtter,
Naar Fordeel ofte vores knytter;
Hos dig er Elskov Hiertets Val;
Og naar du den din Siæl indrømmer,
Du efter Dydens Love dømmer,
Vi efter Guld og Ahners Tal.

Fasting.

Til
Landmanden.

Fragment.

Hører min Sang, I Lyksaligheds Sønner!
Som i de fredsomme Landsbyer boe.
Knæler for Himlen, og glade paaskiønner
Eders saa blide, saa yndige Roe;
Stædernes Tummel kun Eder ei qvæler
Siælen, som Luften, I aande, er fri;
Glimrende Barnespil ikke bortstiæler
Tiden; I kiænde dens fulde Værdi.
Til at fuldkomme de hellige Pligter,
Hvortil I skabtes, anvende I den,
Hver Eders Daad til et Øiemeed sigter;
Hastelig finde I Sporet igien

Af den Natur, hvis Exempel I følge,
Om I end fare et Øieblik vild.
Gnisterne, som under Asken sig dølge,
Udbryde tit i den hæftigste Ild;
Lasten, som utæmt i buldrende Stæder
Voxer, og løfter sin blomstrende Top,
Giødet med Bifald, og vandet med Hæder,
Rykkes, som Ukrud i Landsbyen, op.
Her sund Fornuft, meer end Vittighed, æres,
Artighed laaner ei Falskhed sit Navn;
Ungdommen ikke til Krumspring oplæres,
Men til Uskyldighed, Arbeid, og Gavn.

Edv. Storm.

Fragment.

Den Drik, hvormed Apollos Kilde flød,
Var unge Druers Blod.
Viin var den Bølge, fra hvis Skiød
Idalia fremstod.

Fasting.

Undskyldning.

Hvor Musers Yndlinger forsamle sig
Og Krandse til Chariters Alter binde,
Der, elskte Rahbek! du indbyder mig
Phæbæisk Roes i Barders Kreds at vinde. —
O! du som Pindi hoie Troner nær
Af Guden selv de blide Sange lærte;
Du som en Krands, lig den din Isse bær,
Saa gierne undte mig med Vennehjerte;
Dit skionne Kald det er, i Fredriks Hiem
At vække til udødelige Sange;
Med kierlig Haand at lede Skialden frem
Paa Biergets steile farefulde Gange.
Ach! men din Ven paa Banen trættet staaer,
Tungt glider alt den matte Fod tilbage,
Ei meer med dristig Haand han Strengen slaaer,
Som før i hine Sangens bedre Dage.
Forgieves du mig vinker op til dig;
Forgieves Phæbi Helligdomme smile;
Med milde Alvor byder Musen mig,
Snart hænge Harpen hen til varig Hvile;
Ja snart den giemmes skal; dens svage Klang
Skal da ei meer i Barders Chore høres,
Og kun ved din den venskabsfulde Sang
Mit Navn skal ned til andre Slegter føres.
Dog henrykt signer jeg endnu den Tid,
Da første Gang jeg hørte Musens Stemme;

Ved hendes Smiil var Glæden dobbelt blid,
Og mangen Sorg hun lærte mig at glemme.
Hun viste mig Naturens Herlighed;
Da blussed Vaarens unge Morgenrøde;
Selv Ørkner blomstred' under hendes Fied
Og Hymner giennem Nattens Egne løde.
Med salig Vellyst trylled hun min Aand,
Naar høie Barder Harpens Strænge rørte,
Imens ved Phantasiens Rosenbaand
Hun over mangen tornet Stie mig førte.
Din høie Salighed, du rene Dyd!
I Himles Glands mig Pieriden viiste
Og Hiertet svulmede af navnløs Fryd,
Naar herlig Daad for Evighed hun priiste.
Til Venskabs Tempel hun ledsaged' mig;
Ved Ædles Barm hun kaldte mig til Hvile.
Ved hendes Haand, min Rahbek! fandt jeg dig,
Og, o! din Camma bød hun mod mig smile —
Som Musen sender til din Bolig ned
Hver Gratie, der mild omsvæver hende,
Saa skaber hun min Hyttes blide Fred,
Og troe hun følger mig til Banens Ende —
Thi undres ei, at sukkende din Ven
Bortlæger Harpen, naar Camenen byder;
O meget, meget gav hun mig ved den,
Skiøndt ingen Laurbærkrands min Tinding pryder.

Chr. A. Lund.

Duellen.

En Fortælling.

Ce n'est, que dans le sang, qu'on lave un tel outrage.

P. Corneille le Cid. Act. I. Sc. VI.

Mellem de paa eengang latterligste og sørgeligste Fordommer, den menneskelige Forstand nogensinde har ladet sig daare af, siger vore Dages Viisdom, fortiener Duellen eet af de allerøverste Steder; denne selsomme Levning fra et barbarisk og overtroisk Old, da man satte Menneskets høieste, eeneste Værd i legemlig Styrke og et vist blodtørstigt Mod, der hverken agter sit eget Liv, eller ærer andres, da man af de uværdigste Begreber om det høieste Væsen, ansaae en Tvekamps Udfald for Herrens Dom, en stærk eller stridvant Arm som ubedragelig Borgen for Uskyld

og Retfærd; ansaae Uheld eller Ubevanthed i Kamp som Urets uimodsigeligste Beviis; da den groveste Forbryder holdtes uskyldig, naar han til sine øvrige Udaad lagde den groveste af alle, vitterligt Manddrab. Sand, fuldkommen sand er, naar den saaledes høres, denne vore Dages heele Declamation; ustridig Ret har denne vore Dages Viisdom, naar den af hundrede Enekampe erklærer maaskee de ni og halvfemsindstyve for Drengekaadhed, eller strafværdig Udaad. Men for vidt vilde dog nok — som vel oftere — Viisdommen gaae, hvis den uden al Undtagelse vilde bryde Staven over dem alle; hvis den aldeles ikke vilde erkiænde det for et under nogen Betingelse tænkeligt Tilfælde, at Ære og Pligt kunde give god Mand Vaaben i Hænde for at beskiærme, ja vel endog for at hævne de Værgeløse, Naturens og Samfundets Love have givet under hans Varetægt, ved Fornærmelser, Lovene ikke betrygge dem for, og hvor endog den saakaldte offentlige Meening synes at være paa Fornærmerens Side; og

slet

slet Fader, Broder, Søn, Ægtemand, Brudgom, eller Ven maatte den være, der kunde kold og stræng løfte Fordømmelsens Steen mod den Mand, som i Fornærmerens Blod aftvættede den Plet, der af nedrig Haand var sat paa hans ulykkelige Datters eller Søsters, Moders eller Hustrues, Bruds eller Veninde Ære; det ubodelige Skaar, der var giort i hendes Lyksalighed. Vel siger det gamle Ordsprog:

Beroer vor Ære da paa dem, som ingen har?

men desværre maa man tvertimod Spørgsmaalets Hensigt besvare det med Ja; desværre gives der Forbrydelser, ustraffede af Lovene, endog begunstigede af den Kreds, som har opkastet sig til den offentlige Menings Ordførere; Forbrydelser, der uopretteligt nedbryde ikke blot enkelte Menneskers, men heele Familiers Ære og Lykke; og saalænge Forbrydelser af dette Slags udgiøre en saa væsentlig Deel af visse Kredses Bon Ton, visse Classers Nydelse, saalænge Sædelighedens frække Haaner, Uskyldighedens nedrige Forføre-

rer, Ægtebaandets ublue Vanhelliger er den finere Verdens Mynster og Pryd, og hver ny Udaad en frisk Blomsterkrands om hans Tinding, medens hans ulykkelige Offere hentvine i Sorg og Skam, hvis de ikke ere forkastede nok til at bramme, som han, med deres Skiændsel, saalænge er megen og sand Ære, megen og sand Lykke, meget og sandt Menneskevel og Menneskeværd i ærelose Menneskers Vold. Er nu hiin store Menneskekiænders ypperlige Sagn

Godt Navn hos Mand og Qvinde, gode Sir!
Er Siælens sande Ædelsteen; hvo stial
Min Pung, stial Tant; det Noget er, og Intet,
Var mit, er hans, har været Tusendes.
Men han der rover mig mit gode Navn,
Mig rover det, som ei beriger ham,
Og gior mig arm tilvisse.

dobbelt sandt om hiint finere og ædlere Kiøn, der, som Cæsar fordrede af sin Hustrue, ikke blot maa være uden Brøde, men uden Mistanke; er det Niddingen ikke blot mueligt, men ofte let at besudle, hvad ikke lykkes ham

at

at forføre, bliver en saadan Plet under Lovenes Haand ikkun synligere og mere i Øine faldende; da er kun Blodtvætten tilbage; da kan den blive fornøden og tilgivelig. — Dog hvortil al denne Moraliseren? bedre er det uden Indledning at fortælle den Historie, som disse Betragtninger skulde indlede.

I det deilige K**l, ved Østersøens maaskee allermeest fortryllende Havbugt, boede en gammel værdig og almindelig agtet Mand, Tellev Tellevsen, et ægte Skud af hiine kiække og kraftfulde Anglers og Saxers sande Stamme. Efterat have tilbragt sin tidlige Ungdom i Fædrelandets Tieneste, havde han, som Corporal, taget sin Afskeed, giftet sig med en velhavende t*nd*rnsk Kniplingshandlers Datter, og nedsat sig i K**l, hvor han, ved at drive, og efterhaanden meere og meere udvide sin Svigerfaders Handelsgreen, lidt efter lidt var blevet af denne driftige Byes meest formuende og anseete Borgere. Desuagtet levede han i gammeldags Indgetogenhed — man tilgive dette maaskee af Brug gaaede Ord til en af

Brug gaaet Ting — tog ikke Deel i deres Skydegilder, Mortensgilder, eller noget andet af deres Samqvem, holdt Omgang saagodtsom med ingen, og kom ikke lettelig nogensteds uudtagen i Kirken, som han ikke gierne forsømte. At det ikke var Karrighed, han førte denne Levemaade af, saaes noksom, da han ikke blot var bekiendt for en meget redelig, uegennyttig, og godgiørende Mand; men men da han f. Ex. eene beboede sit rummelige og nette Huus, saameget endog baade for dets deilige Udsigt og Beliggenhed ud til den deilige Fiord, som for dets øvrige Fortrins Skyld hans Værelser bleve søgte. Derimod ymtede man, og maaskee ikke ganske uden Grund om, at han, især i seenere Aar — da man egenlig lagde Mærke dertil, siden baade hans Velstand i dem tiltog, og blev mere almindelig bekiændt, og siden han just da egenlig havde udbygget og udpyntet sit Huus — fornemmelig blev dette Forhold tro med Hensyn til sin eeneste Datter Edele, der var hans Øiesteen, og blev — især efter hendes ret-

skafne

skafne og kiærlige Moders Død — vogtet som hans Øiesteen. Ikke nok derfor, at han ingen Logerende vilde have i sit Huus, for at vogte hende for Studentercour, og Kiæresterie; han vilde heller ingen Familie leie til; da hans faste Overtydning var, at af tyve Fruentimmer, der bleve fordærvede, de nitten fik deres Fordærv ved Smitte fra deres eget Kiøn. Er det og en Sandhed med Piger, som med Frugter, at just de skiønneste og ypperste ere meest udsatte for skadelige Hiemsøgelser, vel havde han da Aarsag at vogte sin Edele nøie; thi skiønnere Pige var ikke i den heele af sine deilige Qvindeskabninger navnkundige Omegn; en sand Germanerinde, rank, lysøiet, haarfager; Byens almindelige Sprabebasser kaldte hende R**ls Venus; men de Halvlærde af denne Classe troede at caracterisere hende bedre ved at betegne hende med Navnet af R**ls Diana; saameget meere, som een, der endnu ikke reent havde glemt sin Børnelærdom, en Dag, da hun mellem en talrig Forsamling af sit Kiøn gik af Kirke,

havde anvendt paa hende Virgils deilige Beskrivelse af denne Gudinde, hvor hun sammenlignes med Dido,

Som paa Eurotas's Bredder eller paa cynthiske
Biergaas
Dandsende Chorer hun fører, ledsaget, omstimlet
af tusind
Oreaders omsværvende Vrimmel; paa Skuldren hun
bærer
Koggret, og stolt skrider frem høi over alle Gud-
inder;
Men giennem tause Latonas Bryst strømmer moder-
lig Glæde.

Ogsaa havde Tellewsen havt den sieldne Lykke, at denne Stadens skiønneste Pige tillige var den beskeedneste, den ærbareste, den huusligste, der kunde findes. Da hans Haandtering ikke blot medførte et næsten uafbrudt Hiemliv, men og var af den Natur, at hans Datter saare vel kunde deri gaae ham tilhaande, vare de saa godt som aldrig fra hinanden, den Tiid undtagen, da Huussysler bortkaldte hende; og da han, uagtet sin simple Stand, og sin fuldkommen uvidenskabelige

Dannelse, var en overmaade fornuftig og retskaffen Mand, der havde oplevet meget, seet meget, og tænkt og følt meget ved, hvad han oplevede og saae, fik hun ved dette stadige Samliv med en saadan Mand vist nok ingen modens eller lærd, men en i høieste Grad forstandig og elskelig Dannelse; saameget meere, da hendes Fader, som uden at være i nogen Maade af de saakaldte Hellige, havde megen og sand Religiositet, ved en af Byens Præster, der saa at sige var hans allereeneste, skiøndt ikke hyppige Omgang, og der var en Mand af meget luttrede og rigtige Begreber i Henseende til Middelstandens og Almuens Oplysning, havde faaet Smag paa en Classe Skrifter, som det paa seenere Aar er blevet Mode at lade haant om, uden at man dog saa lige har vundet ved Byttet, en Gellerts, og flere hans Samtidiges Arbeider. Saa lidet hun altsaa mellem Flaner og Giække havde faaet den ubetydelige Afslibning, man behager at kalde Verdensdannelse, saa lidet hun paa den anden Side havde læst sig lærd og studeert,

 uden

uden at læse sig klog, saa lidet maa man i hende tænke sig en flau og udyrket, blot Sye-Kokke- og Kniple-Pige. Med faa Ord, Edele var, hvad enhver Fader maatte ønske sin Datter, enhver Brudgom sin Brud, men hvad Fader og Brudgom som oftest baade faae og fortiene det Modsatte af.

Saaledes var hun nu voxet op ved sin Faders Side, og havde naaet sit attende Aar. Alle undredes, at denne smukke og velhavende Pige ikke blev gift; og imidlertid var der ingen, der friede til hende; det var, som Narrene følte, de hverken hos hende eller hendes Fader vilde være vedbørlig i Priis til at komme i Betragtning; og som de fornuftige og gode Mennesker, hvad saa ofte er Tilfældet, ikke vare i Priis nok hos sig selv til at giøre Fordring paa hende. Nu giorde en indtruffen Omstændighed et kort Skaar i Edeles Huusliv, og uheldigviis bestemte dette hendes tilkommende Skiæbne.

Det, Tellevsen fornemmelig skyldte sin Velstand, var, at han havde oprettet ligesom

en

en Slags Mellemhandel imellem hans vindskibelige Landsmænd i Knipleegnen, og adskillige udenrigs Huse, der droge store Partier Kniplinger fra ham, da de vare sikkre saavel paa Varenes Godhed, som paa videre ordentlig og rigtig Behandling. Mellem de Kiøbmænd, han herover stod i Forbindelse med, var en riig *lt*naner, der til det indre Tydskland havde betydelige Commissioner og Forsendinger. Denne faldt paa, til Forandring eller i Forretninger, at besøge K**ls Omslag, tog uden videre Omstændigheder, end blot Postdagen i Forveien at have mældt sin Ankomst, ind til Tellewsen, som sin Correspondent, og medbragte sin Datter, en lille spinkel, bleg, viims Qvasihamborgerinde, der radbrede fiire Sprog uden at forstaae eet, havde Ord for at være vittig, fordi hun var næsviis, giorde saa øiensynlig Paastand paa at være kiøn, at ingen ret bristede sig at giøre hende det stridigt, jog efter Fornøielser og Forlystelser allevegne, og fandt dem ingensteds, blev aldrig mæt af dem, fordi de al-

drig smagte hende, havde havt fiire fem Affaires du Coeur og Kiærlighedshandeler, uden enten at vide, hvad Hierte eller Kierlighed var, og var kort sagt en fuldkommen Modedukke. Hende blev det nu stakkels Edeles byrdefulde Lod at holde med Selskab; og saa forgabet end Qvasihamborgerinden var i Edele de første tre Timer, og saa paatrængende hun var med sit Venskab og sin Fortroelighed til denne Nye, var dog ikke den første halve Dag gaaet tilende, før hun allerede var hiertelig keed af hende, da hun kom efter, at Edele hverken havde Ondt at fortælle hende om sin Fødebyes Skiønne, eller Løier om og med dens Flinkfyre; og hvad endnu var keedsommeligere, ordentlig bristede sig at have Ting i Huset at forrette og tage vare, som hun ikke engang for den Ære og Fornøielse af en saadan Dames Selskab vilde opoffre eller udsætte. Meget snart sank altsaa den nystilbedede Veninde for Erminie, saa hedde *lt*n*nerinden, til en almindelig Selskabs- eller Opvartnings-Jomfrue, saameget mere, som

hun,

hun, da Ermintes Kammerjomfru ikke havde giort Reisen med, virkelig ved det endda ikke saa korte eller lette Toilette maatte beklæde dennes Sted, og altsaa døye alle de Capricer og Luner, hun saa meget meere var udsat for, da det altfor oprigtige Speil bestandig lod Erminie saa hemmelig vide, at hun maatte saa ugle sig ud, og lade sig ugle ud, som hun vilde, faldt hun dog paa det fuldkomneste bort ved Siden af den ukunstlet deilige Edele. Saa lidet interessant imidlertid denne Syssel var for Edele, var den dog hende mindre byrdefuld end den anden Forpligtelse, der i hendes Selskabsjomfruværdighed paalage hende, uafladelig at skulde flaggre og flane om med Erminie, der naturligviis, jo mere hun keedede sig hos hende hiemme, jo mere maatte føle Tvang til uafladelig at være paa Færde.

Mellem de Hoveriforlystelser, hvor Edele maatte saaledes gaae med til Selskab, og som naturligviis derved blev hende endnu mindre interessante, end de ellers havde vildet været hende, var da og den saakaldte Redoute.

Ugierne samtykkede baade Fader og Datter deri; men Erminie skulde og maatte derhen, og hun kunde dog ikke gaae eene. Hvorvel nu en saadan Smaakiøbstedsredoute i sig selv var en Qvasihamborgerinde en usel ubetydelig Ting, tog hun sig dog over, siden hun beærede den med sin Nærværelse, at forherlige den med en hidtil useet Glands. Hun havde til den Ende medtaget en Fancydress, saa kostbar, bizarr, og uærbar, at det ikke er enten dens eller hendes Skyld, om ikke Zeitung für die elegante Welt eller Pandora for længe siden have anpriist den til Mynster for heele den fiine Maskeradeverden. Med alt dette maatte hun dog, til sin inderlige Ærgrelse, i sit Hierte tilstaae, at Edele, der, for at øde saa lidet som muligt paa denne hende paatvungne Forlystelse, havde syet sig selv en holsteensk Kniplepiges Dragt, i denne for hiin deilige Vært saa fordeelagtige Paaklædning fordunklede hende i al hendes Pragt. Ogsaa havde hun, saasnart de kom paa Redouten, den Græmmelse at see den nysgierrige

rige Vrimmel stimle efter den guddommelige Holsteenerinde, at høre hundrede Stemmer paa eengang fritte og giætte, hvo dog denne ukiændte Skiønhed kunde være; men alle vare lige uhældige i deres Fritten og Giætten.

Mellem de Masker, der omsværmede Edele, udmærkede sig især een ved meere end sædvanlig Paatrængenhed. Alle Maskerade-Kunster, alle Maskerade-Friheder, alle Maskerade-Rettigheder søgte han at giøre gieldende for at komme i Kast med hende; flere Gange skiftede han endog Maske, for i en ny Rolle at prøve sin Lykke paa ny, men alt forgiæves. Edele dandsede ikke, Edele snakkede ikke fransk; Edele var fremmed for alle høviske og uhøviske Maskeradeløier; hun blev ligefrem stødt, naar man sagde noget næsviist, og forlegen og uglad, naar man sagde noget smiggrende til hende. Endelig vendte Masken sig til hendes Ledsagerinde, og her fik han Ton og Jargon og Conversation efter Ønske, og fik af hende tillige at vide, at la belle Statue, var une

cer-

certaine Demoiselle Tellewsen, Prude de K**l.

Omsider endtes da Omslaget, *lt*n*nerne reiste, alle disse keedsomme Forlystelser ophørte, og glemtes. Vel var der i det paafølgende Foraar en Kone, som syntes af nogen Formue og en Slags Stand, der idelig giorde sig Ærender til Tellewsens, handlede adskilligt med hem, var meget forlegen for at indgaae nøie Kiændskab med Edele, og efter at have giort adskillige forgiæves Forsøg paa, at faae hende til at besøge sig, endelig engang dristede sig at putte hende et Brev i Haanden; men Edele, hvem hendes frie fornemladende Udseende og Væsen fra først af havde stødt tilbage, gav hende det ubrudt tilbage, forsikkrende, at dersom hun nogensinde dristede sig at paatage sig noget saadant Ærende til hende igien, skulde hun sige det til sin Fader, der da vist ikke paa den venskabeligste Maade vilde vise Madamen sin Dør. At bringe dette Brev og denne Kobblerske i Forbindelse med hiin paatrængende Maske faldt imidlertid aldrig Edele ind.

Hen

Hen opad Sommeren kom en reisende Knipplingshandler til K**l; han kaldte sig Wettner, sagde sig at være fra Brunsvig, og vilde til Petersborg, hvor han agtede at nedsætte sig, og drive denne Handel i det større. I Handelsanliggender kom han natnrligviis til Tellewsen, hvem han, da de bleve noget nøiere kiændte, udførlig meddeelte sine Planer og Speculationer, og aftalte en meget activ og betydelig Mellemhandel med, som Tellewsen gierne indlod sig paa, da denne Wettner ikke blot ved alle Leiligheder viiste sig som en meget vederhæftig, men og som en rask, driftig og overmaade ordenlig Handlende. I øvrigt var det en smuk, anseelig Mand, der havde seet en stor Deel af Verden, og viiste mere Dannelse, end man af hans Stand var beføiet at formode. Da han syntes alleene for sine Handelsanliggenders Skyld at være i K**l, hvor han forresten foregav at vente paa et Skib, hvormed han kunde gaae til en eller anden russisk Havn, i Nærheden af Petersborg, og da han i disse Anliggender ikke havde med nogen

gen anden end Tellewsen at bestille, blev denne Handelsven snart til en daglig Huusven. Vel syntes han ikke at lægge videre Mærke til Edele, end hvad han skyldte Datteren i det Huus, hvor han var fra Begyndelsen høflig og efterhaanden venskabelig modtagen; imidlertid gav hans daglige Komme stærk Anledning til, at en gammel Pige, som fra Madam Tellewsens Tid af var der i Huset, og hos hvem Edele saa at sige var opvoxet, spaaede sin Jomfru en Brudgom i ham; heller ikke kunde Edele nægte sig selv, at saavel heele hans Udvortes, som især den Agtelse og Godhed, hendes Fader daglig mere og mere fattede for ham, vare kraftige Anbefalinger til hans Fordeel. Med alt dette var der undertiden, naar han snakkede, ligesom noget, der i hendes Inderste talte derimod; hans Stemme, især naar han sagde noget Forbindtligt, var hende, uden at hun vidste hvorfra eller hvorfor, bekiændt og ubehagelig. Dog tabte naturligviis ved den daglige Omgang og det næiere Kiændskab, og især ved den fordeelagtige

tige

tige Dom, hendes Fader alt mere og mere yttrede om ham, dette Indtryk sig efterhaanden, saa det ikke var nogen ubehagelig Overraskelse for Edele, da Faderen en Dag pludselig forestilte ham hende som hendes Frier. Den brave Hr. Wettner — sagde Tellewsen — vil gierne have en fornuftig og huuslig Kone med sig til Petersborg, og en saadan troer han at finde i dig; han har godtgiort for mig, han har det, han kan føde dig rigelig paa, kan han nu overtyde dig om, at han er den, du kan leve lykkelig med, saa i Guds Navn! Du raader dig selv". Tellewsen var sig udentvivl ikke selv bevidst, hvormegen Anbefaling for Wettner der laae i disse faa og simple Ord; men Edeles datterlig ømme Hierte følte og forstod sin Faders lønlige Ønske deri, og Wettner fik uden Vanskelighed hendes Ja.

De vare nu trolovede Folk, og saa — for at bruge et t**lsk Udtryk — philisteragtig deres Forlovelse havde været, saa sat og alvorlig en Mand Wettner ellers i alle andre Tilfælde viiste sig, saa opmærksom, saa øm,

saa

saa varm, saa lidenskabelig var han og blev han Dag fra Dag mere mod sin Brud. Naturligviis meddeelte denne Ømhed, denne Varme, denne Inderlighed sig meget let til en Siæl, saa aaben, saa ny, saa uforvansket, som Edeles. Dag fra Dag fik hun sin Wettner meere kiær; men naturligviis beholdt selv hendes ømmeste Kiærlighed, hendes inderligste Hengivenhed, det Ærbarheds, og Reenheds Præg, der eengang var hendes Siæl saa eget, og der — undertiden syntes det næsten imod hans Villie — satte Wettners hæftigere Lidenskab Grændser, som den ikke bristede sig at overskride. Med desmere Længsel syntes han at see deres fuldkomne Forbindelse imøde, som egenlig kun udsattes efter nogle Breve fra Petersborg, som Wettner havde — saalidet end Tellewsen ansaae dem fornødne — lovet at skaffe tilveie, for at bevise, at han ikke blot virkelig var den, han udgav sig for, men tillige en ugift og ubunden Mand, der havde fuld Raadighed over sin Haand og sit Hierte. I øvrigt fortsatte han

han sin sædvanlige Levemaade, var heele Dagen hiemme, som han paastod, i sine Forretninger, eller og paa Smaareiser i samme Anledning i Omegnen; mod Skumringen kom han gierne først til sin Brud.

En smuk Sommeraften stod han med hende i Vinduet, og nød det skiønne Syn af en Flok Skibe, der efter lang Modvind nu samlede løb op ad Fiorden, da i det samme en ung, riig, forvildet Adelsmand paa sin Vei til Caffehuset næstved blev staaende under Tellewsens Vinduer, og gav sig til at raabe: Ah! ha! vous voila enfin! cher comte! je vous felicite; voila la gageure gagaée! Glück zu schöne Mamsell! hvorpaa han af fuld Hals istemte: Vivant omnes Virgines. Edele, som intet fransk forstod, men som saae denne bekiændte Galning skraale op til dem, drog sig undseelig og forlegen tilbage; Wettner syntes endnu mere forlegen; dog fattede han sig, og sagde ganske koldt: at den gode Herre tog nok feil; da i det samme den gamle Tellewsen, der havde staaet i underste Etage,

kom

kom med en Fart i Døren, og paa sin trohiertige Plattydsk raabte til den unge Herre: wat steht he da, und grellt vor min Huus, geiht he nit glich, will ich ihm de Weg wiisen, dat he sik wundern soll! Han vilde have taget til GiENmæle, men en gammel K*l*r, der boede paa den anden Side af Tellewsen, og var som en Slags Studenterpatriark, kom til i det samme, tog den unge Herre under Armen, og sagde: dat is ja keene Maneer nit so vor ehrlicher Lüte Huus to rumohren, komm du man mit! og bragte ham ind paa Caffehuset.

Saa ubetydelig denne Scene end syntes i sig selv, giorde den dog, uden at de ret kunde giøre sig Reede derfor, et underligt Indtryk baade paa Edele og hendes Fader, saa meget meere, som Wettner blev øiensynlig forlegen, saasnart man begyndte at tale om den. Vel kom han lidt ud af Forlegenheden, da den gamle K*ler Dagen derpaa kom til Tellewsen, og giorde Undskyldning for den unge Herre, paa Grund af, at han havde havt lidt i Hovedet,

vedet, og taget Hr. Wettner for en Bekiændt; men med alt det, var det ham dog bestandig en ubehagelig Historie at høre tale om, hvorfor det da heller ikke varede længe, før den fra alle Sider aldeeles blev henlagt.

Det gik nu alt nærmere og nærmere ad den Tid, at Wettner kunde vente det petersborgske Brev, hvorefter eene Bryllupet udsattes, saalidt end den Tellewsen ansaae et saadant Document enten for nødvendigt eller paalideligt. Wettner syntes med Utaalmodighed at vente dette Brev, og var imidlertid næsten bestandig fraværende, for at have alle sine Anliggender fuldkommen afgiorte inden sit Bryllup, og til sin umiddelbar derpaa følgende Reise. Ogsaa havde han allerede giort Aftale med en Kiøbmand i Lybek, som skulde fragte ham ind paa et Fartøi, der kunde bringe ham og hans Kone til Petersborg, eller i det mindste til een af de nærmeste Havne. Da imidlertid Edele aldrig før havde været ombord paa et Skib, og neppe engang egenlig paa Vandet, blev det aftalt en Aften, at næste Dag,

hvis

hvis det var smukt Veir, skulde de giøre en Tour ud paa Fiorden til en Paketbaad, hvis Capitain var deres fælles Bekiendt. Tellewsen selv vilde ikke være med; jeg behøver jo ikke, sagde han i Spøg, at passe paa min Datter, naar hun er med sin Brudgom; han løber dog vel ikke bort med hende. Den ulykkelige Fader vidste ikke, hvad han forudsagde.

Det blev et deiligt Veir næste Dag, Wettners Karl leiede dem en Baad, og Wettner og hans Brud giorde deres Søetur ud til Skibet med alt muligt Held. Saavel paa denne Lystseilads, som paa selve Skibet, fornøiede Edele sig inderlig, og især glædede det hende at see, at en Skibskahyt ikke uundgiængelig nødvendigen var det ubeqvemmelige og ubehagelige Lukaf, hendes Fordom havde indbildt sig. Capitainen, som var en meget artig og giæstfri Mand, vilde ikke lade dem slippe fra sig, inden de havde spiist til Aften hos ham. Det var altsaa noget seent, inden de kom derfra; hvilket de dog, da Veiret var saa overmaade smukt, og da det var i den deilige lyse

Aars=

Aarstid, ikke brød sig om. Men da de skulde bort, og kom ned i deres Baad, havde Wettners Karl drukket begge Baadsfolkene saa beskiænkede, at de laae bag i Baaden og snorksov, og der ingen Mulighed var at have noget Gavn af dem. Wettner viiste sig meget fortrydelig herover, skiændte paa sin Karl, og paalagde ham nu til Straf at roe dem eene hiem, hvorpaa han selv satte sig til Roret. Edele, som aldrig havde seet Wettner vreed før, og troede, det maatte være for hendes Skyld, giorde alt sit til, at snakke ham tilrette, saameget meere, som selve denne deilige Aftentour paa Vandet var hende ved sin Nyhed overmaade behagelig. Da altsaa Karlen efter nogen Roen sagde, at det var ham umueligt eene mod Strømmen at oplægge K**l; men at de maatte holde etsteds af, høiere op i Bugten, og Wettners Vrede syntes at fordobbles ved dette Forslag, erklærede hun sig inderlig glad ved at komme til at seile saameget længere, og gav Wettner saa mange gode Ord, ja endog saa mange ømme Kiertegn, at han

han vel maatte lade sig tilfredsstille, saa nødig han endog lod til at vilde. Det var, som jeg allerede har sagt, i den deilige Aarstid, da Morgen og Aften ligesom række hinanden Haanden; da Østens Rødme frembryder, før endnu Vestens forsvinder. Edele vidste da ikke engang selv, hvor seent det var, da de omsider ved et Fiskeleie lagde til Land. Her fik de Baaden fortøiet, og de tvende bekiændede Mennesker bragte i Huus, og nu løb Wertners Karl efter en Vogn, som Edele var for troeskyldig og ubevant til at mærke, kom for hurtig til ikke at være holdt i Beredskab.

Nu rullede de da af; Edele, usædvanlig oprømt, og ligesom beruset ved Nydelsen af det hende ubevante Tryllesyn, en skiøn Sommermorgen i en maleriskdeilig Egn; Wettner ualmindelig stille, hvilket Edele tilskrev hans Fortrædenhed over deres forsinkede Hiemkomst, og giorde sig derfor al mulig Umage for, at give ham Deel i sin Glæde. Men Reisens Fatalia vare endnu ikke forbi; de kiørte, og kiørte, og de bekiændte Egne vilde

endnu

endnu ikke til at lade sig tilsyne, da der først temmelig sagte, og efterhaanden lydeligere og lydeligere begyndte et Mundhuggerie paa Kudskesædet mellem Wettners Karl, og den, der kiørte dem; og nu kom det da endelig ud, at de maatte være kiørte feil, og komne paa en urigtig Vei. Kudsken, som var en Udlænding, undskyldte sig med, han aldrig i sine Dage havde været i K*l, da han først for meget kort siden var kommet i Tieneste der i Egnen; Wettner blev hidsig, og vilde give Hug paa begge Karlene, Kudsken, fordi han havde kiørt dem feil, og hans egen Karl, fordi han dog fra først af var Skyld i det Alt, ved at lade Baadsmændene drikke sig fra Vid og Forstand; den fromme godmodige Edele anvendte hele sin Blidhed, sin hiertelige Ømhed for at styre tilrette, saameget meere, som Wettner aldrig havde været hende kiærere, end i det Øieblik, da det just lod, som det var Bekymring over hendes Faders Uroelighed, der giorde ham saa opirret. Der blev da omsider holdt Raad, om de skulde tage tilbage til Fiskerleiet,

for derfra at faae dem en befarnere Kiøresvend, eller de skulde følge den Vei, de vare paa, der dog tilsidst maatte bringe dem et Steds hen, eller de skulde dreie af efter de Gisninger og den Landkiending, Wettners Karl beraabte sig paa; efter Edeles Mening, som de øvrige — uden at hun mærkede det — saare behendigen vidste at lægge hende i Munden, blev det omsider besluttet nu at kiøre frem ad den Vei, hvor man var paa, for ikke inde i Skoven at forvilde sig endnu meere, og derpaa ved det første Huus de kom til, at faae dem en Veiviser, der for en Drikkeskilling kunde bringe dem paa den rette Vei til K**l.

De rullede da endnu en Stund saaledes afsted, da de henne i Skoven saae et nydeligt eenligt Huus at ligge. Der blev holdet Raad, om man skulde kiøre derhen, da det øiensynlig ikke var nogen Kroe, men snarere saae ud, som en velhavende Borgers Landsted, en liden Selveiergaard, der havde en formuende og smagfuld Herre. Ikke desmindre vedtog man det efter nogen Overveielse, fornemmelig

lig paa Edeles Forestilling, der, saa vel tilfreds hun og hidtil havde viist sig, nu efterhaanden begyndte selv at blive alt mere og mere uroelig over den Angest, hendes Fader dog maatte være i; hertil kom endnu, at Kudsken erklærede, han maatte, hvad han saa skulde giøre, snart have noget til hans Heste, hvis de skulde kiøre en lang Vei endnu. De kiørte da derhen, og jo nærmere de kom, jo mere tillokkende syntes Huset. Et nydeligt Blomsterpartie uden for Vinduerne, en anseelig og smagfuld Hauge, der udstrakte sig bag ved Huset, en Elegance i Alt, hvad Øiet i Haugen faldt paa, og der endnu mere hævedes ved selve Bygningens beskeedne Simplicitet, giorde foreenet med den skiønne Beliggenhed det til en virkelig fortryllet Boelig.

De holdt da uden for, og da de aabne Vinduer, og flere slige Aspekter gav tilkiende, at det var Dag der i Huset, blev Wettners Karl sendt derhen, at forespørge sig, om de ikke kunde faae een til at bringe dem paa rette Vei, samt tillige, at prøve, om han ikke

 kunde

kunde skaffe Kudsken et Favn Høe til sine Heste. Han kom tilbage med en Compliment fra Eierinden til Mamsell Tellewsen og hendes Brudgom, om de ikke vilde giøre hende den Ære at stade af et Øieblik, saa skulde der imidlertid blive sørget for alt, hvad de forlangte. Der boede en gammel god Ven, skulde Karlen tillige sige, af Jomfrue Tellewsen og hendes Fader.

Man tænke sig nu Edeles Forundring, da hun, ved at træde ind i Huset, i denne giæstmilde Veninde gienkiendte hiin paatrængende Qvasidame, hvis Kobblerier afvigte Vinter havde været hende saa modbydelige. Hendes ukunstlede Siæls første Følelse var Modbydelighed, og hendes første Bevægelse, da hun blev hende vaer, at træde tilbage; da imidlertid Wettner, som forresten syntes at være denne Dame ganske fremmed, saasnart han hørte hendes Navn, behandlede hende som en Kone, der af Rygtet var ham saare fordeelagtig bekiendt, og hvis personlige Kiendskab han glædede sig ved denne Leilighed at

giøre,

giøre, tvang den troskyldige Edele sig til at undertrykke sine egne varslende Følelser, og med muligste Høflighed at modtage hendes forekommende Forbindtligheder, saa meget mere, som hendes giæstfri Opmærksomhed, ikke at ville tillade dem at tage bort, før de først havde taget noget Frokost hos hende, virkelig kom den forvaagede og til saadanne Nattefarter ubevante Edele meget beleilig. Ogsaa kom Chocoladen med saa magisk en Hurtighed, som om den kun havde oppebiet Edeles Komme for at bringes paa Bordet; saa hun allerede glædede sig i den Tanke, snart igien at ile derfra for at giøre Ende paa sin Faders Uroelighed, saa meget mere, som hun giennem Vinduet saae Karlen, der havde kiørt dem, og der havde faaet noget Foder ud fra Huset til sine Heste, lægge Tøiet paa dem igien, og giøre sig færdig. Men igien noget Nyt! efter en kort men tilsyneladende iwrig Ordstrid med Wettners Karl kastede Kudsken i en Hast deres Reisetøi af sin Vogn, sprang paa Kudskesædet, og nagtet alt det, Wettners Karl løb

og raabte efter ham, foer som en Lynild derfra, og var i et Pieblik ude af Sigte; hvorpaa til Edeles store Forskrækkelse Wettners Karl kom tilbage, og forklarede, at da Kudsken havde hørt, der var halvfierde Miil til K**l, havde han sat en Eed paa, han ikke vilde kiore længer Landet rundt, før vilde han give Slip paa, hvad han skulde have for sin Kiørsel, og see til, han slap vel hiem igien med sine Heste, som skulde giøre en lang Reise næste Dag.

Nu kom den godmodige Edele første Gang ud af sin Fatning, og det saa gandske, at deres tienstfærdige Vertinde, som begyndte at frygte, hun skulde komme paa Spor af, at der maatte være et overlagt Spil i det heele, skyndte sig at beroelige hende ved at tilbyde, at hun skulde giøre sig en Fornøielse af selv at befordre Jomfruen og hendes Kiæreste til K**l, hvor hun dog, sagde hun, alt længe skulde have været hen, og hvor hun halv om halv — føiede hun til — havde havt i Sinde at tage hen i Dag, hvorfor de havde fundet

hende

hende saa tidlig paa Færde, og saa godt som, hvad Edele ogsaa nu først lagde Mærke til, halv reiseklædt. Vel foreslog hun tillige, da Jomfruen dog var forkiørt, og forseilet, og forvaaget, om de ikke vilde hvile dem lidt ud, og tage til takke hos hende til Middag, saa vilde hun imidlertid sende en Expres ind, og lade Hr. Tellewsen vide, hans Børn var i gode Hænder, saa kunde de kiøre i Svalingen; ogsaa syntes Wettner af Omhue for sin Edele ikke utilbøielig dertil; men Edele var saa utaalmodig efter at komme hiem til sin Fader, at Vertinden maatte opgive dette Forslag, og efter at have ordnet Reisen saaledes, at Wettner skulde ride, og hun skulde selv kiøre hans Brud i sin Cabriolet, ringede hun paa een af sine Folk, og gav ham i Edeles Paahør Befaling, at sadle hendes Ridehest, og lade spænde for Cabrioletten, hvilket Karlen ogsaa lovede, saa hurtig som de kunde faae Hestene hiem fra Marken, skulde skee.

De maa dog — sagde nu deres tienstfærdige Vertinde. — see Dem en Smule om i

mit lille Monbijou, indtil vor Befordring bliver færdig; Wettner foredrog at see lidt af Omegnen fra en høi Bakke, hvor et smagfuldt men simpelt Lysthuus ligesom syntes at indbyde til denne Nydelse; men da Edele maatte være træt, vilde Vertinden blot viise hende om i Huset, som dog egenlig, lagde hun til, er meere for os Fruentimmer; og saa førte hun nu Edele ind i det eene Værelse, nydeligere og smagfuldere end det andet; Udsigt, Bygning, Bohave, alt indtil det allermindste, syntes ligesom skabt for hverandre; ingensteds saaredes Øiet af Pragt; man troede kun at see Beqvemmelighed og Elegance foreenede, og man maatte ligesom tænke sig om, for at opdage, hvor kostbart Alt maatte være. Edele kunde heller ikke blive træt af, at beundre; hist Salens viide, aabne, smilende Udsigt; der den huuslige Dagligstue med den kielne talløse Vrimmel af de udsøgteste Huusdyr og Fiederkree under Vinduerne; her det rolige Soveværelse omskygget af blomstrende Buske, hvor Saugfugle myl=

mylrede i Uskyldsalderens Tryghed, hvor, medens de stod der, en Nattergal satte sig nysgiærrig paa det aabne Vindue saa godt som over deres Hoved. Dette Alt var den indskrænket vante Kiøbstedspige ikke blot saa skiønt, men tillige saa nyt, at hun ikke kunde undlade een Gang efter den anden at udbryde; o! hvor det er deiligt! Vertinden syntes med særdeles Velbehag at nyde Edeles Beundring og Glæde; men hvor overrasket blev Edele, da med eet, som hun var midt i sine Lovtaler derover, Konen faldt hende om Halsen, og sagde: siden det behagede hende saa meget, saa var det hende kiært, at kunde sige hende, at det var hendes altsammen.

Naturligviis maatte Edele i første Oieblik troe, at hun endnu maatte høre feil, eller at det altsammen var Spøg; men da den Anden paa det Alvorligste og Høitideligste blev ved at forsikkre, at hun virkelig var Besidderinde deraf, ja ydermere udaf Vinduet kaldte paa Wettner, der listede sig om nede i Haugen, ligesom han ventede paa noget,

 at

at han skulde komme og stadfæste hendes Ord, hvad kunde da den godtroende for alt Ondt fremmede Edele andet forestille sig, end at Wettner, der vidste, hvor nær det gik hende, at hun skulde saa langt bort fra sin Fader, med eet havde forandret sin Plan, og kiøbt dem dette Sted at leve paa? selv forrige Aftens og Nats Eventyrer kom nu meget godt i Forbindelse hermed, som en aftalt Comedie for at skaffe hende Stedet uventet at see, og erfare hendes Tanker derom, inden hun fik at vide, det skulde være deres; ja hun gik endog saa vidt i sin Troskyldighed, at hun ærligen indbildte sig, hendes Fader ligeledes havde havt Deel i Hemmeligheden, og inden hun vidste et Ord deraf, vilde han træde ud af eet eller andet Værelse, og staae midt iblandt dem. O! den gode velsignede Wettner! raabte hun, i det hun med en Ømhed og Inderlighed, som egenlig gieldte ham, besvarede Konens Favnetag: har han kiøbt dette Sted til os? o! hvad siger min Fader? "Deres Fader! gode Pige! sagde Damen med et

Smiil,

Smiil, der ufrivillig bragte Edele igien ud af hendes Arme: Deres Fader veed ikke noget af det endnu; og jeg tvivler paa, at Deres Wettner, som de kalder ham, for det første ønsker, at han skulde faae noget af det at vide."

I disse faa Ord vare mange og ikke behagelige Gaader for Edele paa eengang. "Min Wettner! som jeg kalder ham!" siger hun, "hvad vil De sige med det?" "Ih nu! min gode Pige! svarte Madamen, som af den Tone, hvori dette Spørgsmaal skeede, udentvivl følte, at hun var rykket meget for lige ud med hendes Hemmelighed til en saadan Pige: om det nu var saa, at denne Wettner, som De kalder ham, ikke saa lige var en slet og ret Kniplingshandler fra Brunsvig eller Petersborg? om det nu var en stor Herre fra et fremmed Land, forfærdelig riig, og som bare af Kiærlighed til Dem har nedladt sig til at give sig ud for Deres Ligemand?" "Men hvad siger da min Fader dertil?" spurgte Edele igien, som endnu slet ikke havde noget

ret Lys i den hele Sag. "Deres Fader! gode Edele! Spørgsmaalet er, hvad De siger til det? om De vil modtage dette Sted af Deres Wettner, som De kalder ham, og leve her med ham, som den lykkeligste og rigeste Dame i Landet?" "Jeg forstaaer Dem ikke; hvorfor skulde jeg gifte mig med ham uden min Faders Vidende? Det er jo ham selv, som har forlovet os?" "Forlovet? giftes!" gientog Kobblersken med det fæle Smiil, som allerede eengang havde været Edele saa modbydeligt; "det gaaer ikke saa hurtigt, mit Barn, for en Borgerpige, som De, eller jeg, med en af de fornemste og anseeligste Mænd her i Landet? men hvad giør ogsaa det Par Ord Præstesnak til Sagen: De lever i Herlighed og i Glæde med ham, og han med Dem; De er hans og han er Deres; det andet er jo kun en Ceremonie, som ingen Ting har at sige, uden i saadanne gammeldags Folks Pine, som Deres Fader er." Nu omsider gik der med eet Lys op for den med Verden ubekiændte Edele; uden at værdiges at svare hende et Ord, rev

hun sig ud af Qvindens Arme, som denne atter, ligesom for at giøre sin Tale mere bevægelig, havde slaaet om hende, fløi til den næste Dør, rev den op, men traf der paa den saakaldte Wettner, der rigtig nok paa sin Ordførerindes Vink var kommet op fra Haugen, for at være i Nærheden, men som dog holdt sig der i Skiul, for ikke at komme tilsyne før det beleilige Dieblik.

Hvorhen min Edele! raabte denne, ligesom forundret, da han saae hende, i det hun blev ham vaer, ængstlig vende sig til alle Sider, for at søge en Udflugt. Den arme Pige svarte ham ikke, hun zittrede over sit hele Legeme, og blev ved at see sig forvildet omkring. Han traadde nu nærmere, og gientog sit Spørgsmaal, i det han greeb hendes Haand, men med en næsten convulsivisk Bevægelse vristede hun den fra ham, endnu uden at svare, vendte sig hurtig, som om hun vilde flye tilbage i den Stue, hun kom fra, men da hun igien der fik Øie paa Kobblersken, som med Armene over Kors, og en Leedsom

og

og fortræden Mine stod, og saae paa hende, blev hun med eet staaende med begge Hænderne for Ansigtet, og begyndte at ryste. "Hun faaer ondt, Madam!" raabte den foregivne Wettner med ængstlig Deeltagelse. "Det gaaer nok over, naadige Herre!" svarte Madamen koldt, og bandt i det samme ligegyldig sin Handske, der var gaaet op. Med eet brast Edele ud i en frygtelig Graad: "Naadige Herre!" gientog hun med halvqvalt Stemme; "o! saa er det da sandt? Wettner! De er..." "Deres trofaste, Deres uforandrede Elsker under ethvert Navn." "Uforandrede? stakkels Edele! o min arme bedragne Fader!" ved disse Ord gik hun nogle Gange med stærke Skridt op og ned ad Værelset; med eet vendte hun sig til Wettner, og kastede sig med foldede Hænder for hans Fødder, "dersom De er Wettner, sagde hun, dersom De har elsket mig, o! saa lad mig komme tilbage til min arme Fader! nu giør han sig tusinde Bekymringer, tusinde Ængstelser for os; for sin Ven, og sin Datter, og veed ikke, at ...

o! hvem De saa er, saa erindre Dem den Tid, De var Wettner, og bring ikke en Mand, der var Deres Ven, med Sorg i Graven!"

Edeles Ord synes at giøre Indtryk paa den saakaldte Wettner, men Kobblerskeen, som hidtil taus havde været Vidne til Scenen, begyndte nu i et Edele aldeles fremmed Sprog, og med en kold, haard, kivende Tone, der skar Edele ind i Siælen, at giøre ham en heel Deel Forestillinger, der syntes at sætte ham i Forlegenhed. Edele, hvis fromme Øine med det bønligste Udtryk hang paa ham, blev det vaer, og raabte: "o! hør ikke hende! hun har altid vildet min Ulykke! hør mig! hør mig!" "Deres Ulykke! faldt Konen hende spodsk ind i Ordet: havde De selv vildet Deres Lykke, og taget fornuftig mod den naadige Herres Brev i Vinter, saa havde vi ikke behøvet alle disse Ophævelser nu." "I Vinter!" gientog Edele, som nu Tingen alt blev frygtelig tydeligere: det var Dem! o! saa veed jeg! . . . o! den ulykkelige Maskerade! o! derfor var Deres Stemme mig saa rædsom bekiendt;

kiendt; derfor advarte mit Hierte mig for Dem! o lad mig komme hiem, lad mig komme hiem til min Fader." "Jeg kan ikke; svarte han fortrœden: jeg kan ikke; De maa blive hos mig, at jeg med Tiden kan overbevise Dem om min oprigtige Kiærlighed, overbevise Dem, at jeg ikke søger andet end deres Vel!" "Mit Vel! hos denne Qvinde?" "De seer selv, naadige Herre! tog Madamen haanlig til Orde: hvad jeg altid har sagt Dem, at De skulde lade mig blive ude af den Sag; Jomfrue Tellewsen og jeg skikke os ikke til at være sammen." "Stille Madam! stille! sagde han: naar De overlægger det selv, Edele! vendte han nu Talen til hende — vil De selv indsee, at jeg efter det, der er forefaldet, ikke kan lade Dem komme hiem; De maa blive her, eller . . ." "Her! aldrig! — brød Edele ham af med en Kraft, som man af denne fromme Pige mindst skulde ventet. Jeg skal hiem! jeg vil hiem! den første den bedste, jeg faaer Øie paa, skal jeg anraabe om Hielp; her kan ikke være saa langt

til

til K**l. Jeg bliver her ikke. Jeg bliver her paa ingen Maade." "Det skal Jomfruen ikke heller!" faldt nu Kobblersken hende bittert ind i Talen, det er, hvad jeg altid har sagt, naadige Herre!" hun fortsatte derpaa sin Tale med ham i deres ubekiændte Tungemaal, der giorde et des modbydeligere Indtryk paa Edele, da hun, uden at forstaae eet eneste Ord deraf, dog ikke allene vidste, at det var hendes Skiæbne, der afgiordes, men endog tydelig kunde høre, at det var egenlig Qvinden, der foreskrev, hvad der skulde skee, medens han, der dog ustridig var den menneskeligste af de to, syntes at giøre Indvendinger, men give efter. Denne Samtale varte adskillige græsselige Minuter; imod Slutning fulgte Madamen ham saa at sige til Dørs, og hastede øiensynlig paa, at han skulde gaae, lukkede derpaa Døren i Laas efter ham, kom nu tilbage, satte sig paa en Bergere, besaae Edele, der i yderste Fortvivlelse stod for hende, nogle Minuter med en spodsk Mine fra Hovedisse til Fodsaale, og udbrød nu

om-

omsider: det er ogsaa lidt nok, at have al den Uleilighed for!

Saa forbittret Edele end var, og havde Føie til at være paa hendes troløse Brudgom, var dog hans Bortgang hende et Hiertestød; af ham, af hans Lidenskab for hende, i saa uædel en Skikkelse den endog viiste sig, troede hun dog at kunde haabe noget; nu derimod saae hun sig i Hænderne paa en kold, nedrig Handlangerske, der desuden, følte hun tydelig, var hende personlig ugunstig.

Med eet gav Fortvivlelse den frygtsomme Pige et Dieblik Mod; uden at beregne enten Faren eller de videre Følger, nærmede hun sig det aabne Vindue, for at kaste sig ud deraf; men hendes Vogterske holdt Øie med hende, naaede hende, inden hun fik sit Forsæt iværksat, holdt hende med den eene Haand, i det hun med den anden lukkede Vinduet i, og sagde haanlig: har man faaet den Fugl eengang fat, maa man dog see til, den ikke flyver fra een igien. Forgiæves streed Edele imod, forgiæves vilde hun vriste sig ud af Qvindens Magt;

det

det var den kiælne Due i Høgens Kløer; som hun kunde været et tree Aars Barn, blev hun af den fiirskaarne mandige Sarmaterinde kastet hen paa en Stoel ved Bergerens Side, og hendes Modstand, og hendes Skriig hiulpe begge kun til at tildrage hende haanligere Behandling af hendes Slutterinde, der med yderste Bitterhed forsikkrede hende, at det var ligesaa forgiæves at drømme om Hielp, som om Flugt. I det samme hørte de en Vogn rulle frem i Gaarden, og Qvinden ringte. En Pige kom, modtog med den meest slaviske Underdanighed adskillige Befalinger paa samme ukiendte Sprog; gik, og kom et Øieblik derpaa tilbage med en solid Frokost, som hendes Herskerinde, efter at have beordret hende at passe paa den Fangne, satte sig til at nyde af, som en Mand, indbydende tillige Edele at tage Deel deri, med Tillæg, at det dog vilde vare en Stund, inden hun fik noget ordentligt igien; men Edele værdigede ikke engang at besvare det med et Afslag.

Om-

Omsider fik Frokosten Ende; og den fremmede Pige fik Befaling at hente deres Reisetoi. Ved dette Ord foer Edele forskrækket op af den stumme Fortvivlelse, hvori hun hidtil havde siddet: "hvor skal vi hen?" De vil jo ikke blive her, sagde Sarmaterinden spodsk, saa maa man see at faae Dem et andet Sted hen, hvorfra Lysten kan forgaae Dem at gaae paa Deres Fod til K**l. "Jeg vil ikke bort!" raabte Edele hæftig, i det hun modsatte sig Pigen, der kom med hendes Shavl, og Hat; "jeg vil ikke!" Hendes Villie var længe havt Ende, Mamsell, sagde Furien, hun kan jo ikke andet end skrige, og det kan vi let forbyde hende. Hun befalede derpaa Pigen, at holde hendes Hænder, bandt da selv for hendes Mund, tog derpaa Hænderne fra Pigen, og bandt dem ligeledes paa Edeles Ryg, og befalede nu Pigen, at bære Edele ned i Vognen. Forgiæves søgte Edele med Modstand og taufe Bønner at afvende dette, forgiæves kastede hun sig for deres Fødder med heedeste Taarer; med slavisk Underdanighed, men og-

saa

saa med mange Ærbødigheds Tegn mod hende, tog Pigen hende paa sine Arme, og bar hende ned i en Reisekaret, hvor Edele til at fornye sin Smerte kiændte den Karl, der havde kiørt dem fra Fiskerleiet, i et riigt Livree paa Bukken, og Wettners Karl i samme Livree ved Karetdøren; Sarmaterinden steeg ind i Vognen efter hende; Trævinduerne bleve dragne op paa alle Sider, og Vognen fløi afsted.

Vi maa nu indtil videre forlade den arme Edele, for at kaste et Øie til hendes ikke mindre ulykkelige Fader. Aldeles uvant til at være uden sin Datter, havde han allerede, saasnart det tog til at qvælde, begyndt at længes efter hende; og alt som det aftnedes mere og mere, steeg hans Længsel til den dødeligste Uroe. Ubevægelig hæftet til sit Salsvindue, hvorfra han kunde oversee en betydelig Strækning af Indløbet, vogtede hans Øie graadigt paa den allermindste Ting, der syntes at bevæge sig paa den blanke Overflade; aldrig havde Timer været ham saa lange, og dog vare de heller aldrig fulgte i en saa frygtelig

telig Hastighed oven paa hinanden. Forgiæves forsøgte han paa alle Maader at daare sig selv med det seentsvindende Dagsliær; forgiæves vilde han indbilde sig, at alle Klokker maatte gaae feil, og det umuelig kunde være saa seent; een Time iilte bort efter den anden, og den Stilhed, der efterhaanden udbredte sig over Alt, hvad der omgav ham, nødte ham at erkiænde, at det var Nat. Hans gamle Pige kom eengang efter den anden, først at kalde ham til hans Aftensmad, som han naturligviis hverken havde Lyst eller Sands til at spise; kom siden, alt som det blev sildere og sildere, at yttre ham hendes Frygt; at søge Trøst hos ham; forgiæves afviiste han hende eengang efter den anden med ooledumSchnack, i hans Inderste følte han alt for vel, at hun havde fuld Føie at være uroelig og ængstlig. Endelig for at blive hende qvit befalede han hende med en Myndighed, som hun aldrig nogensinde før i alle de Aar, hun havde været i hans Huus, havde erfaret af ham, at hun skulde gaae til Sengs, da han ingen Orden

den kunde lide; og neppe troede han at have faaet dette Vidne til Side, førend han, ligesom han nu ingen havde at undsee sig for, tog sin Overkiole paa, og listede sig ud i Havnen, om han der skulde kunde erfare mere, end han fra sit Vindue var istand til.

Ogsaa her fik hans Uroe kun ny Tilvæxt. Allevegne var der stille og dødt. Kuns paa eet eneste Qvistvindue saae han Lys, og det var, hvor de Baadsfolk boede, hans Edele og hendes Brudgom var seilet ud med. Ogsaa der ventede man, det var øiensynligt; men hvad kunde han da haabe, der at erfare mere, end han alt vidste; imidlertid drog dette Lys ham med magisk Kraft til sig eengang efter den anden; og med alt det undsaae han sig ved at banke paa, at røbe sin Ængstlighed; det var, som han ligesom frygtede, det vilde være at sætte en Slags Plet paa hans Datter. Eengang gik han der forbi efter den anden; men endelig kunde han ikke længere imodstaae Fristelsen; han blev staaende udenfor Huset, rømmede sig, og stødte nogle Gange

med sin Stok imod Stenene, indtil endelig den ene af Konerne kom i Vinduet. Men isteden for hun skulde givet ham nogen Trøst eller Oplysning, blev hun ham aldrig saasnart vaer, før hun med lige Uroelighed begyndte at vilde have vide af ham, hvor det var dog muueligt, de kunde blive af. Være kommet noget til, kunde de dog umueligt, da det hele den Aften havde været saa stille, at ikke en Fieder havde rørt sig; og at de skulde have taget nogen længere Tour, kunde hun heller ikke troe, da hun vidste, at Kiøbmanden paa Hiørnet havde leiet Baaden, ligefra næste Morgen ganske tidlig, at føre Vare for ham ud til et Skib. Naturligviis maatte disse Omstændigheder endnu mere forøge Tellewsens Uroe, da han ikke var istand til at giøre sig nogen eneste rimelig Gisning om, hvorledes det kunde hænge sammen; thi om endog een af dem skulde være blevet syg paa Skibet, maatte dog i det mindste Baaden være kommet hiem; og havde der været noget i Veien for den, havde vist Captainen bragt dem i

Land

Land med sin egen Baad. Midlertid søgte han at snakke Konerne tilrette, det bedste han kunde, og gik nu hiem, endnu om mueligt værre tilmode, end han var gaaet ud.

Dobbelt ubehageligt var det ham naturligviis, da han nu igien naaede sit Huus, og, i det han sagte vilde liste sig ind af sin Døør, den gamle Pige, som, uagtet hans Irettesættelse, var blevet siddende oppe paa sit Qvistkammer, for at lytte efter, om ikke Jomfruen skulde komme hiem, aabnede sit Vindue, og spurgde, om det var Herren, og om han havde hørt noget til deres Jomfrue. Arrig beed han hende over, med Tillæg, han havde sagt hende eengang, hun skulde gaae i sin Seng, og han bad hende, ikke lade sig sige det nok engang, og han kunde ikke lide de dumme Streger, at sidde heele Natten oppe efter ingen Ting.

Neppe var han imidlertid kommen ind i sit Huus, førend han fortrød dette mod hans sædvanlige Fremgangsmaade saa stridende Adfærd, saameget meere, som det, han havde

giort sig vreed for, var ikke andet, end kiærlig Uroelighed for hans Edele; han gik derfor selv op paa Pigens Kammer, og sagde godmodig til hende, at, siden de dog nu havde begge to vaaget den heele Nat, skulde hun lave dem nogen Caffee. Midlertid varede det ikke længere, end til Caffeen kom ind, førend Pigen, der af hendes Hosbonds tilbagevendende Godhed havde faaet nyt Mod, ved at give sine Ængstligheder og sine Forestillinger nyt Løb, paa ny satte ham i den Nødvendighed, at lægge Baand paa hendes Tunge, som alt for levende istemmede, hvad hans eget Hierte plagede ham med at holde ham fore.

Endelig efter at denne korte Sommernat havde været ham saa piinligen lang, som de tree længste Vinternætter sammenføiede kunne være den arme Syge, der paa sit eenlige søvnløse Leie venter paa Morgenens Komme, begyndte det at dages. Men aldrig vare Tellewsens Byfolk forekommet ham saa uvirksomme, saa søvnige, saa lade; aldrig var det saa seent blevet Dag i K**l, som da.

Aarle om Morgenen iilede han ned i Havnen, men baade paa Landet og Vandet herskede endnu den fuldkomneste Stilhed. Endelig begyndte man at røre sig der, og Tellewsen gik som paa Gløder, angest for at spørge, af Frygt for at udsætte sin Datter og hendes Brudgom for unøden Eftertale, ligesaa angest for at blive spurgt, da han ikke skiøttede om at røre ved den sande Aarsag til sit Ophold ved Havnen, og ikke duede til at digte nogen falsk. Omsider saae han en Baad komme fra det Fartøi, hvor Edele og Wettner havde været i Gaar; hans Hierte bankede af Utaalmodighed, saameget mere, som han kunde skimte, at der var intet Fruentimmer i Baaden. Den kom nærmere, og han kiændte, at der var ingen anden end Captainen og Folkene, som roede; nu kom den saa nær, at man fra Baaden af kunde kiænde ham, og Captainens venlige Hilsen beroeligede ham noget; dog vidste han endnu ikke, hvad han skulde tænke. Endelig kom Baaden til Land, og i det Captainen stod af den, ilede han Tel-

 lewsen

lewsen imøde, og, efter at have sat ham venskabelig irette, for det han ikke havde været med i Gaar, spurgte han: men hvor i al Verden vilde Deres Datter og Deres Svigersøn hen, da de tog fra mig i Gaar? istæden for at holde ind ad K**l til, holdt de ud ad Fiorden; da jeg saae, Wettners Karl roede, og han satte sig selv ved Roret, for Baadsfolkene havde vist, lod det til, taget sig en Taar over Tørsten, vilde jeg sat et Fartøi ud efter dem, hvorvel det var stille Veir, og Vandet som et Speil; men da jeg saa kunde høre, Deres Jomfrue Datter sang, og raabte Echo paa Baaden, kunde jeg nok begribe, det var en Tour, de for deres Fornøielses Skyld giorde; og jeg saae ogsaa i min Kikkert, at de kom i god Behold til Fiskerleiet deroppe. Har De Bekiændte paa den Kant?" "Jeg troer, Wettner!" — sagde Tellewsen afbrudt — thi det var maaskee første Gang i Verden, han havde seet sig i den Nødvendighed, at forstille sig eller lyve; han skyndte sig derfor ogsaa fra Captainen, uden at give sig Tid til at søge nogen anden Oplysning af ham. Den

Den Underretning, han havde faaet, var imidlertid ikke af den Natur, at den kunde beroelige ham; en saadan Lysttour paa den Tid af Aftenen, som han ikke havde vidst af i Forveien, og som man ikke i det mindste havde sørget for, at lade ham vide noget om siden, streed alt for meget baade mod, hvad han kiændte til sin Datter, og hvad han tænkte om Wettner. Men naar det ikke var nogen blot ubetydende Lysttour, naar det var en overlagt Sag, hvor kunde det da være, hans Datter, uden hans Vidende, med saa megen Glæde tog ham? Martrede denne Gaade ham allerede efter Captainens løse Efterretning, da maatte naturligviis hans Qval endnu mere forøges, da op ad Morgenstunden Baadsfolkene omsider kom vrantne og fortrædne tilbage, og nu, istæden for Tellewsen vilde sætte dem irette, bebreidede ham, at de for hans Datters og Svigersøns Skyld havde mistet den gode Fortieneste, de den Formiddag skulde havt, og som de nu, da Kiøbmanden naturligviis ikke kunde bie efter dem, maatte see

andre tage ligefor deres Næse. Midlertid maatte de tilstaae, at Herren, som var med, havde betalt dem resolut, og Folkene i Leiet, de havde været hos, havde havt meget mere til dem, end de for den Tour havde kundet giøre Fordring paa; men det ærgrede dem dog, at de nu skulde miste Kiøbmandens Næring, og komme kanskee i ondt Ord til. Tellewsen vilde nu bebreide dem, at de havde selv Skyld i det, ved det de, som ellers var to satte skikkelige Mænd, saaledes havde drukket; men de forsikkrede eenstemmig, at der maatte været noget Galt ved Vinen, de havde faaet, for de havde alle tree været om een Flaske, hvorvel Wettners Karl havde ikke skiænket sig mere, end eet Glas af den, og det, troede de endda, han ikke havde drukket, men sagt, han vilde heller have Brændeviin først, og da de havde faaet det Par Glas hver, som dog ikke var noget, nogen Mand kunde have Skade af, var de blevet saa søvnige, og saa overvældede, ligemed eet, og vidste ikke af nogen Ting mere at sige, før de var vaagnet hos de Fiskerfolk.

Nu

Nu kunde der ingen Tvivl være mere, det maatte være et anlagt overlagt Spil; men hvad kunde det være, som hans Edele med saadan Glæde skulde taget Deel i? Til hans endnu større Forundring og Marter fortalte Baadsfolkene ham, at de i Fiskerleiet havde hørt, der havde lige siden ud paa Eftermiddagen holdt en Vogn, som ingen af dem kiændte, men som vist hørte et Herskab til, hvorvel Kudsken ellers var bondeklædt, og ligesom ventede paa nogen; og den var de kiørt bort med, op ad Skoven til, men hvorhen, vidste Fiskerne ikke, for der gik ingen ordenlig Vei.

Dette saae nu en Undvigelse, eller Bortførelse saa liigt, som eet Æg det andet; men hvad skulde bevæge hans Datter til at rømme med sin Brudgom, som hun om kort Tid skulde have Bryllup med? Bortførsel, som var næsten ligesaa urimeligt, kunde det heller ikke være, da hun havde været for øiensynlig glad ved den hele Sag til, hun ikke skulde være fuldkommen deelagtig deri; her stod altsaa Forstanden stille. Nær havde denne

sidste Omstændighed især bestemt Tellewsen til at lade al videre Eftersøgelse fare. En saa elsket Datter, der endda kunde løbe fra sin Fader, syntes ham ikke værd at løbe efter; men Faderhiertet seirede; han kastede sig paa en Vogn, og kiørte til Fiskerleiet, i den Tanke, dog der nødvendig at maatte kunde komme paa videre Spor. Men nei! de vidste der ikke videre at sige ham, end hvad han omtrent havde erfaret af Baadsfolkene, at der havde holdt en Vogn med en fremmed Karl, ligefra det begyndte at aftnes, og ventet paa dem, og paa den var de rullet af hen ad Skoven til, og at Herren havde været vranten og vreed, men Jomfruen havde været saa mild og fornøiet, og leet og sunget og snakket saa godt for ham, for at faae ham god. Ikke desmindre lod nu Tellewsen sin Vogn kiøre ad den Kant, man anviiste ham, i den Formodning, maaskee der at kunde opspore dem nøiere; men ogsaa her fik han liden eller ingen Underretning; deres Tog var just skeet paa en Tiid, da der ingen Folk var paa Marken,

ken, eller ellers paa Færde, og den eneste der havde seet noget til dem, var en Hyre, som Edele havde givet en heel Fiirskilling for at lukke dem et Leed op.

Denne i sig saa ubetydelig ladende Omstændighed forbittrede Tellewsen usigelig, da den syntes ham et nyt uimodsigeligt Beviis, hvor glad hun havde været ved sin lykkelige Rømning; da ogsaa her hvert Spor forsvandt, og han kom ind i en Skov, hvor Veien deelte sig i lutter Smaagreene, der førte op til enkelte Gaarde, og Kudsken spurgte ham, hvorad han skulde kiøre, svarte han fortræden, ad R**l!. og kom nu hiem med opgivet Haab at finde, og, som han troede, ogsaa med opgivet Forsæt at søge sin Datter.

Lettelig kan enher, der har nogen Forestilling om et Faderhiertes Lidelser, naar ikke blot dets Glæde er røvet, men og dets Stolthed saa dødelig saaret, tænke sig, med hvad Sind den arme Tellewsen igien nærmede sig sit Hiem. At miste hans Edele, vilde under enhver Omstændighed været ham marterfuldt;

men at hun selv saaledes, saa glad, saa fri-
villig kunde forlade, forraade ham, det var
en Qval, som han ligesaalidet kunde bære,
som han nogensinde kunde tænkt sig den mue-
lig; og jo ubegribeligere, uudgrundeligere
Aarsagen var ham til dette afskyelige Skridt,
jo skiændigere maatte han nødvendigviis tænke
sig den. Naturligviis maatte det da og være,
som man dryppede sydende Olie i hans Saar,
da den gamle Pige, i det hun tog imod ham,
for at hielpe ham af Vognen, strax spurgte
ham, om han vidste noget om deres Jom-
frue? Jeg veed intet om hende, og vil heller
intet vide; gav han opbragt til Svar. Frygt-
som tilføiede nu den gamle Pige, at der var
kommet et Brev fra Hr. Wettners Huus, og
Budbet havde sagt, at han i Gaar havde ladt
sit Tøi hente, og sendt sin Leie. Uagtet han
nu i samme Dieblik havde forsikkret, han in-
tet vilde vide, og, uagtet han vel forestillede
sig, at det, han af Brevet under de Omstæn-
digheder vilde faae at vide, snarere maatte
forbittre ham end mere, blev han dog lige-

som

som opbragt over, at hun ikke havde bragt Brevet ned med sig; men at hun skulde først op for at faae det. Midlertid var det ubetydeligere, end han havde forestilt sig; det var hverken fra Wettner eller hans Datter, men af en ham ubekiændt Fruentimmerhaand, der kortelig bad ham være roelig for sin Datter, da hun var i gode Hænder. "I Satans Hænder er hun, og der lad hende blive længe nok for mig", sagde Tellewsen, knuede Brevet sammen, og kastede det hen under Kakkelovnen.

Den gamle Pige, som med Deeltagelsens og Haabets Utaalmodighed havde lovet sig nogen Oplysning fra Brevet, og som var Vidne til denne Scene, dristede sig fra dette Pieblik af ikke mere at spørge om Noget, eller nævne Edele; ogsaa fik, om jeg saa tør sige, hendes Bekymring ligesom en Afleder, der i det mindste deelte dens Kraft, da hendes gamle kiære Herre, efterat have et Pieblik sat sig ved sin Pult, for at døve sin Græmmelse med sine Forretninger, med eet kastede

sine Papirer i Hob, slog Pulten i, og sagde: "du er en Nar, Tellewsen! hvem vil du arbeide for?" og efterat have gaaet nogle Gange med ustadige Skridt op og ned af Gulvet, kastede sig endelig i sin Canopee, som for at søge en Hvile, hans næsten convulsivisk arbeidende Ansigtstræk, og hans, uagtet deres Taushed, idelig bevægede Læber noksom viste, han var langt fra at finde. Idelig giorde hun sig Ærinder ind i Værelset, for at see til ham, undertiden vovede hun at giøre ham et og andet Spørgsmaal, om Herren ikke vilde have det eller det? men blev bestandigt affærdiget med monosyllabiske Afslag. Omsider, maaskee i Grunden for at blive fuldkommen eene, stod han op, gik ind i sit Soveværelse, klædde sig af, og lagde sig til Sengs, men det var først efter mange Timers søvnløse Qvide, Legemets Udmattelse endelig overvældede Sindets Urolighed, og han henimod Daggry hensank i ustadig Slummer.

Lang blev imidlertid ikke hans Hvile; thi temmelig tidlig næste Morgen kom den gamle

Pige

Pige ind at vække ham, og mældte: at Rebmer, den gamle Studentpatriark, vi i Begyndelsen af denne Fortælling omtalte, var udenfor, og vilde tale med ham om noget af Vigtighed. "Vigtighed! gientog Tellewsen med et haanligt Smiil: Vigtighed! dog siden det er ham, saa beed ham bie, jeg skal strax komme til ham."

Tellewsen stod nu op, og gik ind i Salen til Rebmer; man kunde see paa denne gamle ærlige Karls Ansigt, at der inden i ham arbeidede noget, som han havde ondt ved at komme frem med. "Broder! — sagde han da efter den første Hilsning med nogen Forlegenhed: Jeg veed nok, det er paatrængende af mig at blande mig i saadan en Ting; men jeg veed, hvad Sorg du har havt med din Datter, og jeg har Grund til at troe, jeg kunde hielpe dig paa Spor." "Jeg vil ingen Spor have!" beed Tellewsen ham fortrædelig af: hvem der løber fra mig, løber jeg ikke efter." Ikke liden Umage kostede det Rebmer, inden han fik Tellewsen til at høre sig,

og

og nu underrettede han ham om, at den unge Galning, vi ligeledes ovenfor omtalte, forrige Aften paa Caffehuset, da der blev snakket meget om den smukke Jomfrue Tellewsens Undvigelse med hendes Brudgom Kniplingshandleren, ved en Bolle Punsch ikke utydelig havde ladt sig forstaae med, at han baade kiændte den foregivne Kniplingshandler, og vidste nok, hvor hun var bleven af. Alle sine Forsætter og Erklæringer, intet at ville vide, uagtet, kastede nu Tellewsen sig hurtig i Klæderne, og gik med Rebmer ind til den unge Herre, som boede tæt derved. De traf ham paa Sengen, og han vaagnede ikke lidet forbauset ved dette uventede Besøg. "Her — sagde Rebmer til ham — er din Naboe Hr. Tellewsen, og beder dig, du vil være saa god at gientage, hvad du sagde i Gaar Aftes om hans Datter." Den unge Herre begyndte at ville søge Udflugter, men Rebmer gientog ham nøiagtig de samme Ord, han paa Caffehuset havde sagt. "Har jeg sagt det?" spurgte Mennesket, og vilde giøre sig rask; det har jeg aldrig sagt."

sagt.“ „Har jeg da løiet?“ spurgte Rebmer igien: det er en anden Sag; ja Broder Tellewsen! saa giør det mig ondt, jeg har umaget dig; den Sag kommer jeg da til at have i Rigtighed med den unge Herre først.“ Dette var slet ikke Personens Leilighed: „Nu Broder! sagde han: du veed jo nok, hvorledes vi var i Gaar Aftes; det var kun Spøg!“ „Kun Spøg! gientog Rebmer paa sit trohiertige Plattydsk, staae han op, og kom med til Prorector, han vil fortælle ham, hvad Spøg er!“ Dette havde den unge Herre nu heller ingen Lyst til, og da han altsaa var i denne dobbelte Klemme, mellem Lovens Sværd og Rebmers Huggert, maatte han da endelig, saa meget han endog krympede sig, gaae til Bekiændelse: at den foregivne Kniplingshandler Wettner var en riig emigrert -sk Magnat, der havde kiøbt betydelige Godser i Nordretydskland, og der var blevet forliebt i Edele paa Redouten; samme Aften havde han spiist en trois med denne Galningen, og en riig Hamborger, der blandt andet affecteret

Angkomaine, ogsaa havde den Orm at vædde paa Alting. De havde da fixeret Magnaten med hans slette Held i hans Adresser til Edele, hvilket han igien havde besvaret med slige Lykkejægeres sædvanlige Pralerier, og efterat have sqvadronert en heel Deel om, at der var ingen andre Fæstninger uindtagelige end de, ingen giorde sig den Uleilighed at angribe for Alvor, var det tilsidst sluppet ham ud af Munden, at, dersom han virkelig vilde, skulde Edele være hans inden et halvt Aar; da det var mod Enden af Maaltidet, og Champagnevinen var gaaet dem alle saa temmelig i Hovedet, havde den hamborgske Engelskmand tilbudet et meget anseeligt Veddemaal, at det ikke lod sig giøre; Magnaten havde taget imod det, og han havde slaaet over til Vitterlighed; men tillige havde naturligviis baade han og Pseudoengelskmanden maattet give deres Ord for, ikke at snakke noget om det til noget Menneske, eller kiændes ved ham, eller forraade ham, under hvad Skikkelse de saa maatte see ham; og derfor havde da ogsaa Magnaten havt

ham

ham i Skole, da han havde seet ham oppe i Vinduet hos Edele, og i den Formodning, at alting nu var ret i sin Rigtighed, kiændte sig ved ham, og ønskede ham til Lykke; anden Dagen havde han faaet en Billet fra ham, som han ikke havde Lyst til at sætte for Speilet; og havde da tillige faaet at vide, at han opholdt sig der under Navn af en Kniplingshandler Wettner, og var forlovet med Edele; men da han nu hørte, hun var løbet bort med ham i Overgaars, havde han for saavidt ikke troet, der var mere at holde hemmeligt. Hvor i øvrigt den foregivne Wettner kunde være, vidste han ikke, da han havde adskillige Eiendomme i de nærliggende Lande, og skulde, efter hvad han havde saa løselig hørt, for ikke ret længe siden havde kiøbt sig en liden Lystgaard ikke meget langt fra K**l; men efter, hvad han kunde formode, var han rimeligviis i Omegnen af Hamborg, hvor han havde sine fleste og vigtigste Besiddelser.

Skiøndt de Oplysninger, Tellewsen her fik, langt fra at være synderlig trøstelige,

meget

meget snarere maatte forbittre ham endnu meere, da han nu vidste sin Datter et Offer for en riig Vellystlings Forfængelighed, opflammede de ham dog til at begynde sine Eftersøgninger paa ny; især da Rebmer tilbød sig at giøre ham Selskab. Først gik han imidlertid hen til den Kiøbmand, paa hvem den saakaldte Wettner havde havt Creditiv i K**l, men hos denne fik han ikke videre Lys, end han havde i Forveien; thi til denne var han anbefalet af den bevidste engelske Hamborger. Til denne besluttede han da for det første at reise, i Tanke at afnøde ham nogle nøiere Oplysninger, og da det ikke syntes usandsynligt, at han ved sine Undersøgelser kunde faae en fremmed Øvrigheds Bistand behov, og han, som en gammel Krigsmand, var blevet ansat til Lieutenant ved det holsteenske Landeværn, besluttede han paa Rebmers Raad, at giøre Reisen i denne sin Uniform.

Anden Eftermiddag vare de i Hamborg; om Aftenen som de i schw** A**r, hvor de vare tagne ind, sadde ved Table d'hote, traf

traf Rebmer adskillige gamle academiske Venner, der viiste deres Glæde over, at see ham igien, og gave dem i Samtale med ham og Tellewsen. En vakker ung Mand, af et meget fordeelagtigt Udvortes og Væsen, der sad ved den anden Bordende, syntes at blive opmærksom paa deres Samtale, uden at imidlertid vore Kølere lagde synderlig Mærke til ham; men da de stode fra Bordet, kaldte han den eene af Rebmers hamborgske Bekiendte hen i en Krog, og efter at have erkyndiget sig hos denne om Rebmers Person og Caracter, nærmede han sig til ham, og bad, om han ikke maatte tale et Par Ord med ham under fire Dine.

Rebmer gik ind med ham i et andet Værelse. Herr Rebmer! sagde den Fremmede: jeg vil udentvivl forekomme Dem paatrængende; men Sagen synes mig at være af Vigtighed, og efter det Begreb vor fælles Ven Lebman har givet mig om Dem, er De den Mand, som man allersikkerst gaaer tilværks med ligefrem. Deres Reisecompagnon

hed=

hedder Tellewsen?" "Ja! "Har han ikke en Søsterdatter, en Datter, eller kort sagt en Nærpaarørende, som formodentlig hedder Adelaide, eller Adele, eller noget lignende?"

"Min Herre!" sagde Rebmer, og studsede: Deres Spørgsmaal overrasker mig. Maa jeg spørge Dem, hvor De kommer til at giøre mig det?" "Saasnart, Hr. Rebmer! De har besvaret mig det til Fyldestgiørelse, skal jeg i Øieblikket tilfredsstille Dem; det giver jeg Dem mit Ord paa!" "Nu vel, sagde Rebmer, han har en Datter, som hedder Edele." "Og hun er for nærværende Tid ikke i K**l?" "Nei!" "Og hendes Fader veed ikke, hvor hun er?" "Deres Spørgsmaal, sagde Rebmer: blive mig mere og mere betænkelige at besvare." "Nu vel! saa behøver jeg heller intet Svar. Giver De mig Deres Ord paa, at Deres Reisecompagnon er en retskaffen og værdig Mand, som man kan fortroe sig til?" "Saa retskaffen en Mand, som jeg kiender." "Nu vel da, hvis det er ham om at giøre, at vide noget om sin Datter, saa

beed ham være saa god med Dem at følge hiem med mig; thi her i Huset har Væggene Øren!" Hvorledes? De veed . . ." "Mere om hende, end enten hendes Fader eller De, skiøndt rigtig nok neppe saa meget, som De vel forlanger at vide. Vil De altsaa være saa god, at tale til Deres Ven; dog — først kan De, om De vil, spørge vor fælles Ven Lebmann, om han kiænder mig for en ærlig Mand, og efter det Skudsmaal, han giver mig, kan De siden afveie den Tiltroe, De vil vise mig." "Skudsmaal, sagde Rebmer: De behøver intet andet end det, Gud har givet Dem paa Deres Ansigt, og kan vel heller neppe faae noget bedre.

Rebmer gik nu at bringe sin Ven dette Budskab, hvorpaa de begge gik hiem med den Fremmede. Da de vare komne paa hans Værelse, og han havde lukket og seet sig vel for paa alle Sider, at ingen skulde lure paa dem, tog han saaledes til Orde: Jeg vil maaskee forekomme Dem en Charlatan, at jeg giør saa mange Omstændigheder, og bruger saa

megen

megen Forsigtighed, for dog omsider at sige Dem, at jeg ikke veed stort meere, end De; men imidlertid forekommer dog det, jeg kan sige Dem, især efter den Maade, jeg er kommet til at vide det, mig af den Betydenhed, at det var Pligt at meddeele en bekymret, og som een af mine nøieste Venner forsikkrer mig, retskaffen Fader. Først maa De dog tillade mig at giøre Dem et Par Spørgsmaal: De har mistet Deres Datter, og det saavel mod hendes, som Deres Villie? "At det var mod hendes, svarte Tellewsen, har jeg efter Omstændighederne ondt ved at troe; og naar De kan forsikkre mig derom. . . ..." "Det kan jeg, faldt den Fremmede ham i Ordet, og det ikke blot af hendes egen Mund, men med endnu paalideligere Sikkerhed." Naar saa er, gav Tellewsen til Giensvar, vil jeg heele min Livstid være Dem forbunden, om De saa aldrig var istand til, at give mig den mindste Oplysning videre; denne er mig den vigtigste af alle; men maa jeg da ikke bede Dem? "Strax, sagde den Fremmede,

lod

lad os sætte os; thi min Fortælling falder lidt lang."

"De veed maaskee — begyndte han igien, da de vare komne til Sæde — at jeg er practicerende Læge her i Byen, og mit Navn er Ehrmann. Jeg er en lidenskabelig Elsker af Botanik, og i de Timer, jeg kan stiæle fra mine Medbrødres Elendighed, er det min Vederqvægelse og min Glæde, at sværme om her i Nærheden af min Fødebye efter Planter og Blomster. Som jeg forleden Morgen nogenlunde tidlig gik i denne Syssel paa et temmelig ubesøgt Sted af Elvbredden, blev jeg en ubekiændt velklædt Person vaer, som fulgte mig i en maadelig Frastand. Jeg giorde adskillige Smaaforsøg, for at prøve, om det ogsaa gieldte mig; jeg blev staaende, og han stod; jeg dreiede ind ad, og han ligesaa; jeg vendte om, og han fulgte mig, som min Skygge. Jeg er just ikke meget bange af mig, og egenlig ventede jeg mig i Personen kun een af disse fornemme Tiggere, vi paa senere Aar ere blevne plagede med her i Byen

istedenfor de simple, vi ere blevne qvit; midlertid keedede denne Ledsager mig, og jeg ønskede at komme til Ende med dette Eventyr; og da der lidt længer henne paa Elvbredden er et Sted under en Klipt, hvor man er paa en Maade som bedækket fra alle Sider, formodede jeg, at der vilde han vel tale mig til; skyndte mig derhen, og oppebiede ham nu med nogle Penge i venstre Haand, ifald han skulde være en Almissegienstand, og min Botaniseer-Kniv i den Høire, om han skulde ville mig noget Ondt. Min Formodning bedrog mig ikke; neppe saae han mig der, førend han, efter at have først seet sig om til alle Sider, fordobblede sine Skridt, og traadde tæt ind paa mig. "De er Lægen Ehrmann?" sagde han til mig med en udenlandsk Accent; "Ja!" "Vil De følge med mig til en Syg?" "Det er min Pligt." "Men De maa tillade, at der bindes for Deres Øine . . ."

"Om Forladelse! min brave Mand! faldt her Tellewsen ham i Ordet: er min stakkels Edele syg?" "Ja Hr. Tellewsen! Længsel

efter Dem, formodenlig Skræk over den Maade, hvorpaa hun maa være kommet fra Dem, Sindsuroe har rigtig nok kastet hende i en Sygdom, men som efter min Overbeviisning ikke er i nogen Maade farlig, især hvis den Tilstand, der volder den, ikke varer for længe, og det er en af de Aarsager, der bestemte mig til, hvad jeg nu gjør.

Jeg vægrede mig ved at lade binde for Øinene, hvorpaa den Fremmede tog en vægtig Guldbørs op med den ene Haand, og en Pistol med den anden, og rakte mig begge Dele; "Pistolen er ladt, sagde han: De kan, om De vil, holde den opspændt paa Brystet af mig hele Veien igiennem, og saasnart De mærker eller formoder mindste Uraad, kan De brænde løs; saa mener jeg, De er sikker nok; De skal faae Deres Umage betalt; det giælder et Menneskes Liv, som vi til enhver Priis vil have reddet; men De maa ikke see, hvor De føres hen." "Put Deres Guld i Lommen, sagde jeg: det frister mig ikke; men De sagde, det giælder et Menneskes Liv,

 saa

saa kommer jeg, saamange naragtige Ceremonier, De end vil underkaste mig." "Saa kom da!" sagde han: rakte mig Pistolen, og tog et Tørklæde op af Lommen. "Tag De kun Deres Pistol til Dem igien! sagde jeg, kommer der noget paa, skal jeg vel hielpe mig, den foruden!" hvorpaa han bandt mig for Øinene, førte mig med yderste Varsomhed og Venlighed tilbage til Veien, og fløitede, hvorpaa jeg hørte en Eqvipage komme rullende hen til os.

Han bad mig nu sætte mig i Vognen, da jeg med eet besindede mig, at jeg havde nogle Syge af Betydenhed, som jeg ikke torde vove paa, at reise langt fra; jeg traadde da tilbage, og sagde ham, at hvis det var en lang Vei, jeg skulde, tog jeg mit Ord tilbage, da jeg ikke for det Eventyr kunde forsømme Patienter, der havde betroet deres Liv i mine Hænder, og vare i Fare. Han forsikkrede mig derpaa, at jeg inden faa Timer kunde være tilbage igien; og jeg lod mig hielpe op i Vognen til ham.

Ikke længe havde vi kiørt, da han sagde til mig: "naar De vil give mig Deres Ord, at De igien lader Dem godvillig binde for Øinene, naar det bliver begiært af Dem, saa vil jeg nu trække Træevinduerne for, og befrie Dem fra den ubehagelige Tvang, at sidde saaledes i Blinde." Jeg lovede det, han trak for, og tog fra mine Øine. Jeg saae mig nu i en overmaade beqvem og smagfuld Reisekareth, og giorde min Reise i al Magelighed; min Compagnon, som var et meget artigt Menneske, og, saavidt jeg med al hans Varsomhed af hans Taler kunde slutte, en Art Secretair hos en fornem Udlænding, giorde sig Umage for at fordrive mig Tiden, det bedste, han kunde. Midlertid gik der dog nok et Par Timers Tid eller lidt mere, inden vi naaede vor Bestemmelsessted; da vi holdt stille der, erindrede han mig om mit givne Løfte, jeg lod mig binde Tørklædet for Øinene igien, og blev saaledes ført op af en stolt Steentrappe ind i en udentvivl meget stor Bygning, hvor jeg atter op af en meget breed

Trappe blev bragt op i anden Etage, og ledet der giennem en lang Gang til en Dør, hvor min Ledsager bankede paa, og i et mig ubekiændt Sprog mældte vor Ankomst; hvorpaa der blev lukket op, og en Qvindestemme, efter en kort Samtale i samme Sprog med min Ledsager, bad mig træde ind. Der blev nu taget fra mine Øine, og jeg saae mig i et meget pragtfuldt, skiøndt ikke gandske moderne Sovegemak, hvor der laae en ung Dame i en overmaade elegant Seng, og en ældre, som gav sig Mine af Fruen paa Gaarden, men efter den Tone og den Adfærd, hun gav sig, midlertid kom mig noget mistænkelig for, hilste meget naadig paa mig, og takkede mig, fordi jeg havde umaget mig hen til hendes Cousine, som var pludselig bleven syg, og da hun holdt meget af sin Cousine, havde hun været i en dødelig Angest for hende; og da der nu var Familieaarsager, hvorfor hverken hun eller hendes Cousine ønskede, man skulde vide, hvor de var, maatte jeg ikke tage ilde, at jeg med saa usædvanlige Forsigtighe-

der

der var bragt did. Jeg brød mig ikke meget om hendes Tale, der overalt saae ud, som en af de Historier, man giør sig Umage for at giøre saa troværdige, at intet Menneske troer dem; men bad hende, jeg maatte komme til at see Patienten. Hun førte mig da hen til Sengen, hvor det unge Fruentimmer laae, som i en Dvale; dog lod det, ligesom hun halv vaagnede ved de Bevægelser, vi giorde om Sengen, og især ved det, jeg tog hendes Haand for at føle hendes Puls; thi, skiøndt hendes Øine vedbleve at være lukkede, begyndte hendes Læber meget levende at bevæge sig; og efter enkelte narticulerede Lyd, kom der endelig nogle afbrudte Ord, hvori hun kaldte paa sin Fader, nævnede K**l, og især adskillige Gange gientog: "arme, arme Edele!"

Nu snakker hun vildt igien! sagde Fruen, der overalt syntes meget omhyggelig for at hindre mig i, at lægge Mærke til den Syges Ord, og just derved, tvertimod sin Hensigt, fæstede min Opmærksomhed stærkere paa dem; det er vel bedst, vi lader hende ligge

 gandske

gandske stille, dersom det ellers ikke er uundgiængelig nødvendigt at vække hende." Hertil gav jeg til hendes Naades store Fornøielse mit Samtykke, saameget mere, som jeg af alle de Symptomer, saavel Damen, som en Pige, der egenlig syntes at være hendes Opvarterske, og min Ledsager opgav mig, og som jeg selv erkiændte, tydelig saae, at hendes Upasselighed var Følge af en overordenlig Sinds og Legems Bevægelse, men der i Følge hendes lykkelige og sunde Constitution havde taget en meget uskadelig Vending. Jeg anordnede hende da nogle Lægemidler, formanede dem for Alting at lade hende have al mulig Roe, og holde Alt borte, hvad der kunde giøre ubehageligt Indtryk paa hende; aftalte med dem, at de, i Tilfælde jeg videre skulde behøves, blot kunde i mit Huus aflægge en Sæddel, hvor de vilde afhente mig, og lod mig nu bringe bort med forbundne Øine, ligesom jeg var ført derhen.

I det jeg saaledes i Mørke gik hen ad Gangen fra hendes Dør og til Trappen, aabnedes

nedes en Dør, og et Menneske traadde ud, der paa Fransk spurgte mig, hvorledes den Syge befandt sig; da jeg forsikkrede ham, at jeg ikke formodede, hun var i nogen Fare, men at det udentvivl fornemmelig kom an paa, man kunde faae hendes Sind i Rolighed, svarte han mig med en meget hiertelig Tone: at jeg havde vel Ret! og greeb derpaa min Haand, for at trykke en Klump Ducater i den; jeg trak Haanden tilbage, uden at modtage dem, og forsikkrede ham, jeg var ikke vant til at lade mine Spadseretoure betale saa godt; og at, dersom jeg oftere skulde behøves, og jeg virkelig kom til at giøre nogen Tieneste, kunde den Ting altid afgiøres; han tog da atter min Haand, og trykkede den, og erklærede sig, at være mig meget forbunden; uagtet jeg ikke saae ham, kunde jeg af hans hele Adfærd at tale paa, af hans deilige franske Dialect og af hans hele Tone, noksom skiønne, at jeg havde med en Mand af Stand og Opdragelse at giøre. Min Ledsager bragte mig nu ned i Voguen igien, og jeg blev med

samme Omstændigheder ført hen til et Sted, som jeg selv angav, i Nærheden af Hamborg, hvor der da igien blev bundet for mine Dine, medens jeg stod ud af Vognen, og indtil den kunde være mig af Syne, formodenlig for det jeg ikke skulde kunde gienkiende Eqvipage, eller Livree, hvorpaa min Ledsager løste Klædet igien, og bød mig Farvel. I Vognen forsøgte han adskillige Gange paa at aflokke mig det Løfte, at tie med, hvad der var hændet mig; men jeg indskrænkede mig til at svare ham, at det var min Pligt som Læge ingen Sladderkiærling at være, men at jeg ikke kunde give et Ord, som det muligen kunde blive mod min Samvittighed at holde. Et saadant Tilfælde, troer jeg, meget hurtigere, end jeg kunde formode, at være indtruffet her, og jeg har derfor ikke taget i Betænkning at aabenbare Dem uopfordret denne hele Sag."

Naturligviis gav denne Fortælling Tellewsen fordobblet Mod og Lyst til at søge sin Datter, da den ikke allene overtydede ham om hendes Uskyldighed, men endog viste ham hende,

de, som trængende til hans Bistand og Frelse. Det kom nu kun an paa, at opdage, hvor hun kunde være. Tellewsens første Idee var, at søge den hamborgske Mylord, der havde ved sit affindige Veddemaal været Anledning til det Hele, og der ved at have givet den forregivne Wettner under dette falske Navn Creditiv paa K**l, maatte ansees som Medskyldig deri, og ved Rettens eller Øvrighedens Hielp kunde tvinges til at opgive de øvrige Omstændigheder. Men dette raadde Ehrmann alvorligen fra; da det i saa Tilfælde var at befrygte, at naar man giorde saa megen Allarm, Fuglene vilde være fløine, naar man kom for at gribe dem. Derimod var det hans Raad, siden man vidste, hvo Personen var, at Tellewsen og Rebmer skulde næste Morgen tidlig reise umiddelbar derud. Han vidste, at en saadan Udlænding havde kiøbt et betydeligt Gods nogle Mile fra Hamborg, og hvor der blandt andet var et virkeligt Slot; efter den Tid, han havde været underveis frem og tilbage, og efter Alt, hvad han havde kun=

kundet Kiønne af deres Kiørsel, hvorvel han nok indsaae, at han neppe var blevet ført den ligeste eller retteste Vei, kunde han, efter hvad han nu erfarede, ikke troe andet, end at det havde været der, han var blevet bragt hen; saameget mere, som han paa den Side af Hamborg, ikke vidste noget andet Landsted, der svarede til, hvad den Bygning, han havde været i, var forekommet ham at være.

Ehrmanns Raad blev da ufortøvet antaget og iværksat; næste Morgen tidlig kiørte Tellewsen og Nebmer ud til denne Udlændings Gaard. Midlertid blev det aftalt, at de ikke umiddelbar skulde vende dem til ham selv; men at de skulde tage ind i det nærliggende Værtshuus, for at kunde der indhente de fornødne nøiere Oplysninger, hvilket de saameget mere umistænkt kunde giøre, da det var meget almindeligt, at Reisende, som kom til Hamborg, tog derud for at besee den mere end fyrstelige Hauge ved Slottet. Nebmer, som paatog sig at være Hovedpersonen, paa det Tellewsen desmindre skulde falde i Øinene,

nene, og vække nogen Mistanke, forespurgte sig strax ved Ankomsten, om Herskabet var paa Gaarden, og om man kunde besee Slottet og Haugen. Verten svarede ham, at Slottet havde det i den sidste Tid, siden den nuværende Eier selv kom derud, ikke været tilladt at besee, og man saae ikke engang gierne, at de Fremmede, som besaae Haugen, kom i Nærheden af Bygningen; men hvad Haugen selv angik, og især de store nye Anlæg, da stod de altid aabne for alle Reisende; kun — lagde Verten som i Fortrolighed til — skulde de just ikke gaae paa den og den Tid, da Herskabet just havde Fremmede paa Slottet, som man gierne pleiede at føre omkring inden Middag; i det mindste, ifald de gik i Haugen paa den Tid, kunde de nok see til, de ikke just stødte lige paa dem, for der var et Par blevet viist ud i disse Dage, fordi de løb Herskabet lige i Næsen, og man havde seet dem an for Snuushaner.

De gik ind i Dyrehaugen, men naturligviis søgte de tvertimod Vertens venskabelige

Advarsel netop de nye Anlæg, hvor de kunde vente at møde, hvad han kaldte sit Herskab. Længe gik de der heller ikke, før en lydelig Latter og adskillige støiende Stemmer bebudede Selskabets Komme. Efter Rebmers Raad, der havde listet sig foran, for at udspeide deres Vei, traadde nu Tellewsen og han hen i en Tvergang for at bie dem der, til man med eet kunde træde dem lige under Øinene. Selskabet bestod af lutter Mandfolk. Magnaten og en anden Udlænding i lignende riig Uniform gik foran, en dansk Cavallerieofficier, en Hannoveraner, og den forhen omtalte engelske Hamborger sluttede Troppen. Kun med Møie kunde Rebmer holde Tellewsen tilbage, indtil de andre vare lige ved Hiørnet, og ikke kunde undvige dem; nu traadde han frem, og Magnaten blev som lynslagen, da den saa fornærmede Fader med eet stod for hans Øine; hans Forvirring forøgedes, da denne bestemt, skiønt uden Uhøflighed traadde ham nærmere, og udbad sig, om han ikke maatte tale et Ord under fiire Øine med den naadige Herre.

Mag-

Magnaten søgte at fatte sig, og at paatage sig en Slags Superioritet, hvorved han haabede at kue den anden; og gav derfor med en fremmed og stolt Høflighed til Svar: "at han saae nok, han havde Selskab!" "Just derfor!" var Tellewsens Giensvar: "hvad vi har at tale sammen, synes ikke at henhøre for Selskabet." "Min Herre!" fortsatte Magnaten, hvis paatagne Stolthed maaskee mod hans Hensigt tillige med hans Forvirring og Forlegenhed tiltog: "det er hverken Tid, Sted, eller Maade ..." "De vil erindre, brød Tellewsen af: at De heller ikke har regnet Tid, Sted, og Maade saa nøie med mig!" Magnaten følte nu, at alt svævede saa at sige paa en Knappenaalsspidse, og at den eeneste Udflugt vilde være, hvis han kunde kue Tellewsen til at troe, han tog Feil; de gode Herre... sagde han derfor med al muelig Nonchalance vendt fra dem mod sit Selskab ... tage udentvivl Feil; jeg veed slet ikke, hvad de her have at søge!" og i det samme giorde han Mine til at gaae videre; men Tellew-

sen, hvis Blod alt kom stærkere og stærkere i Kaag, traadde i Veien for ham, og sagde: "Jeg søger, med Deres Tilladelse, en Skurk, der under Navn af Wettner har sneget sig ind i mit Huus, og bedraget mig paa den skammeligste Maade." "Hos mig? Herre!" sagde Magnaten, og traadde med den meest avende Stolthed tilbage, og kastede et Øie paa Tellewsen, som han vilde see ham ned i Jorden; men med den retfærdige Sags, og den fornærmede Retskaffenheds Høihed, saae Tellewsen ham lige ind i Øiet, traadde tæt ind paa ham, og sagde: "Hos Dem! i Dem! om De vil!"

Nu var Lodden kastet, og der var intet meere Haab at undgaae. Selskabet, som havde samlet sig om dem, raabte den eene i Munden paa den anden til Tellewsen: "Herre, er De fra Deres Forstand! viid dog, hvad Deres Mund siger!" "Det veed jeg, blev Tellewsen uforfærdet ved: jeg veed, at han der under en fremmed Maske, har sneget sig ind i mit Huus, for at forføre min Datter, og

da

da det ikke vilde lykkes ham, har ladt, som han begiærte hendes Haand, og trolovet sig med hende, for derved at faae Leilighed til paa en lumsk Maade at føre hende bort mod hendes Vidende og Villie.” ”Aha — ha! — faldt nu Hamborgeren i Ordet; jeg veed det, jeg veed det; en lille Amourette, Mylord har havt med denne gode Mands Datter; Bagatell!” ”Ja, brød Hannoveraneren ham af: men den Skurk, Herren der har kastet ham paa Halsen, er ingen Bagatell.” ”Og hvad vil De, sagde Magnaten, der prøvede at fatte sig, jeg skal giøre ved en Kniplingskræmmer?” ”Jeg er Officier, som De, sagde Tellewsen, og lagde Haanden paa sin Sabel.” ”Ved Borgerskabet, eller Landværnet, troer jeg! svarte Magnaten haanlig, uden at giøre mindste Mine til at tage mod den heri liggende Udfordring. ”Uniformen, Herre! tog den danske Cavallerieofficier, der hidtil taus havde staaet hos, hastig til Orde, inden endnu Tellewsen kunde komme til Giensvar, er mit Lands og min Konges; og skulde De endda

da ikke tage den for fyldest, haaber jeg, De har intet at indvende mod min." "Tak, brave Landsmand! sagde Tellewsen, og rakte ham Haanden; men Manden er min, og jeg haaber, De gaaer mig ikke i Forkiøb: Herre! sagde han nu, og drog sin Sabel, men holdt den sænket; i disse Herrers Nærværelse fordrer jeg..." "Fordrer! faldt Hamborgeren atter i Ordet, har De noget at fordre, kan De mælde Dem ved Retten!" "Retten! svarte Tellewsen hidsig: om der ogsaa var nogensteds Ret for en Fader, der er fornærmet som jeg, hvor er der da Ret over Ham? han og hans Penge har overalt og ingensteds hiemme; naar jeg søger ham i et Land, er han i et andet; forlod han sit Fødeland, da det var i Nød, hvad Sted skal man da vente..." "Nok, Herre!... sagde Magnaten: hvad er da det, De har at fordre af mig?" "Først og fremmest min Datter, som De har røvet mig, og saa Fyldestgiørelse for mig og for hende, for..." "Og hvormeget forlanger De da?" brød Hamborgeren af. "Hvormeget? svarte

Tel-

Tellewsen haanlig, hvem, der bærer denne Kiole, har ingen Ære at sælge; min Herre! sagde han, og vendte sig stolt og hæftig til Magnaten, De vil bedre vide, hvad jeg forlanger!" "Hurtig! hurtig! raabte Hannoveraneren: Skurken ruster fast, hvis den ikke bliver snart toet af." "Ja! ja! Mylord! skreeg Hamborgeren, giør Ende paa det, og slaae den Høker hans Alen af Hænderne." "Velan da, Hr. Landeværnslieutenant! sagde Magnaten, trak, og stilte sig hen, og bukkede for Hannoveraneren at træde paa hans Side, som Secundant; Cavallerieofficeren, som saae, Nebmer var ubevæbnet, traadde paa Tellewsens.

Fægtningen begyndte med saadan en Hidsighed, at den kaadmundede Hamborger, der var i Begreb med paa sin engelsk at foreslaae et Væddemaal af fem hundrede mod een paa Magnatens Haand, blev maalløs og bleeg; men snart saae man, at en usynlig Haand var over de Kiæmpende; Magnaten, der ellers var navnkundig, som en mageløs Fægter,

ter, var som reent ude af sig selv; hans Udfald vare vilde og noverlagte, hans Parader usikkre og matte; medens Oldingen fægtede med den gode Sags Sindighed, og den fornærmede Faderkiærligheds Ild; neppe var heller anden Dyst begyndt, før med eet Sværdet laae for Magnatens Fødder, og hans høire Haand, den Haand, han for saa faa Dage siden havde rakt Tellewsen til sønlig Hengivenheds, Edele til trofast Ægtekiærligheds Pant, overhugget hang blot endnu fast ved nogle faa dinglende Trævler. Det lod, som Magnaten, i det han fik dette Hug, med venstre Haand vilde grebet den faldende Sabel, men kraftles af det udstrømmende Blod segnede han tilbage, og sank i den tililende Hannoveraners Arme. "Ræd Dem! ræd Dem!" raabte Cavallerieofficeren til sin Landsmand; "jeg maa først rædde min Datter!" gav Tellewsen bestemt til Svar. "Men kiære Tellewsen! sagde Rebmer, der hidtil havde staaet taus hos, det er et farligt Saar, du har givet ham; skulde det blive dødeligt . . . du

er-

er i et fremmed Land” ”Hvad da! afbrød Tellewsen ham: er der Ret i det Land, hvor jeg er, kan jeg intet have at frygte.”

Midlertid havde Hannoveraneren, ved den anden Udlændings Hielp, saa godt de kunde, søgt at standse Blodet og tilbinde Haanden; de bad nu Cavallerieofficeren og Rebmer hielpe dem, at faae den Overstede bragt op paa Slottet, hvor Hamborgeren var ilet i Forveien, for at faae de fornødne Anstalter føiet. Tellewsen fulgte med sin dragne Kaarde i Haanden langsom bag efter Toget. Ikke meget langt havde de gaaet, før de hørte Larmen af Betienterne, der ved det første Ord om, at deres Herre var saaret, strømmede til; adskillige ilede hen, at tage ham af de fire Fremmedes Arme; nogle giorde ikke ilde Mine til, at ville lægge Haand paa hans Modstander; men den dragne Kaarde i Tellewsens Haand, og Cavallerieofficeren, og Rebmer, der, saasnart de vare blevne afløste fra deres Byrde, traadde hen paa deres Landsmands Side, syntes endnu at holde dem i Ave; da

Tel-

Tellewsen, som midt iblandt Klyngen opdagede den, der under Navn af Wettners Karl havde været med ved hans Datters Bortførelse; med eet brød midt ind imellem dem, greeb ham fat, og med frygtelig Stemme og opløftet Sværd fordrede sin Datter af ham. Den forfærdede Karl, som nu først gienkiendte Tellewsen, og som saae, at ingen af hans Kammerater dristede sig at komme ham til Hielp, saameget mere, som Cavallerieofficeren og Rebmer, den ene med sin, den anden med Magnatens Sabel, som han havde taget op, i Haanden, uden egenlig at vide Tellewsens Hensigt, ikke havde været seene til at følge ham, krøb uden videre Modstand til Korset, og lovede at føre Tellewsen til hendes Værelse.

Disse fire ilede nu langt forved den øvrige Skare, som for den Qvæstedes Skyld kun kunde gaae langsomt; snart naaede de Slottet, og Tellewsen og Rebmer gienkiendte den anseelige Trappe, og den lange Gang, hvorom Ehrmann havde talt. Næsten henne i

Enden af Gangen, stod en Dør aaben; da de, som havde været inde, i den almindelige Forvirring, der blev paa Slottet, var styrtede ud; Karlen viste Tellewsen den, som hendes: "er min Datter der!" raabte Tellewsen; men inden Karlen endnu kunde svare ham, hørte han den kiændte kiære Stemme, skiøndt svag, at raabe: Fader! Fader!

Strax ved den første Tumult, da den fremmede Pige havde ængstlig og paa sit ukiændte Sprog bragt Edeles titomtalte Vogterinde et Budskab, hvorpaa de begge i yderste Forvirring vare styrtede ud af Værelset, havde Edele, hvis Tanker altid vare henvendte paa hendes Fader, strax forestilt sig, at han var der til hendes Redning. Hun havde derfor samlet alle de Kræfter, hun havde, eller som Haabet gav hende, og sad længselfuld og lyttende opreist i Sengen, da hun allerede blandt dem, som nærmede sig hendes Dør, troede at gienkiænde hans Gang; ved den allerførste Lyd af hans Stemme, blev altsaa hendes glade Forhaabning til Visshed; han

var

var der! han var der! ude af Stand til, efter hendes inderlige Længsel, at ile ud af Sengen, at flyve i hans Arme, sendte den ømme Datter ham dette Tilraab imøde, ligesom for at fremskynde hans Komme; og i selv samme Øieblik havde og Tellewsen sluppet Karlen, der ikke var seen til at søge sin Frelse i Flugten, og stod ved Edeles Seng; henrykt sank hun op til hans Bryst, men udtømt af de overvældende Følelser segnede hun i samme Øieblik afmægtig tilbage.

Ved Hielp af Cavallerieofficieren og Rebmer, der fulgte ham troligen, fik han sin Datter lagt tilrette, og bragt til sig selv igien; men sandede med Rebmer, at det neppe kunde være hende tienligt at være i saa megen Bevægelse, og at man maatte see, at faae hende i Rolighed igien, om muligt. Da hun altsaa atter slog Øinene op, og med en mat Stemme begyndte: "ikke vreed, gode Fader! ikke vreed!" bøiede Tellewsen sig over, og ligesom lukkede hendes Mund med et Kys, bad hende derpaa være stille, og ikke matte

sig mere ved at snakke, drog en Stoel frem, satte sig ved Sengen, og rakte hende sin Haand, som hun holdt imellem begge sine, medens hendes hulde Oie giennem al sin Mathed med en usigelig Glæde hvilede paa ham.

Medens de tre Landsmænd havde været beskiæftigede om Edele, hørte Cavallerieofficeren, der var mindst interesseret i det, der foregik inde, noget liste sig henad Gangen, og røre ved Døren, og derpaa gaae med stærke og lydelige Skridt tilbage igien; det faldt ham ind at see efter, hvad det kunde have havt at betyde; og hvad han formodede, var rigtigt; de vare indelukkede; Karlen, som havde viist dem ind i Værelset, havde sneget sig derop, dreiet Nøglen om, som sad uden for, og taget den med, for paa denne Maade at forvisse sig den, der havde saa farlig saaret hans Herre, i det mindste til denne selv kunde blive i den Stand, at han kunde give sine Befalinger i denne Henseende. Cavallerieofficeren meddeelte denne Opdagelse til Rebmer, som igien underrettede Tellew-

sen derom; men denne svarte gandske koldsindig: den Umage kunde de gierne have spart dem; jeg gaaer saa ikke herfra, førend jeg kan faae min Datter med mig. Da imidlertid denne Omstændighed syntes at bebude et muligt Overfald, satte Cavallerieofficeren sig med sin Sabel ved Døren, og Nebmer for at holde Øie med, hvad der uden fra kunde foranstaltes, ved Vinduet, og bleve de saaledes siddende i dybeste Stilhed, for at unde den Syge Roe, undtagen at Cavallerieofficeren, der ikke langt fra sin Plads fandt een af Sarmaterindens sædvanlige suffisante Frokoster, som hun ved Larmbudskabet var kyset fra, førte sig denne til Nytte, for desbedre at kunne holde, som han sagde til Nebmer, Beleiringen ud.

Saaledes tilbragte de nogle Timer, da en Vogn kom alt, hvad fire Heste kunde flyve afsted, farende ind paa Slotsgaarden. Cavallerieofficeren og Nebmer bleve begge opmærksomme, og den Sidste syntes, dog uden at kunde sige det med Vished, at gienkiænde

en

en ham bekiændt Figur, der med tilbundne Øine blev ført op ad Slotstrappen. Ikke meget længe blev de imidlertid i Uvished, thi omtrent et godt Qvarteer efter hørte de et Par Mennesker komme op ad Gangen henimod Døren. Edele slumrede, men uden at have sluppet sin Faders Haand; han maatte altsaa for ikke uden Nødvendighed at vække hende i et mueligen saa foruroeligende Øieblik, holde sig roelig; men begge de andre traadde med blank Sabel, hver paa sin Side af Døren, fast besluttede at forbyde Enhver Indgangen, der yttrede den mindste fiendtlige Hensigt. Noget beroligede bleve de imidlertid i denne Henseende, da de hørte den ene af dem, derkom, og som de kunde paa Stemmen kiænde at være et Mandfolk, paalægge et Fruentimmer, der var med ham, at gaae stille, for ikke at skrække den Syge. I det de imidlertid kom til Døren, og satte Nøglen deri, sagde Rebmer med dæmpet men fast Stemme: her kommer ingen ind, som ikke siger først, hvo han er!" men da han nu af Svaret

ret hørte, at det var deres nye Ven, Lægen Ehrmann, der var, faldt naturligviis al videre Betænkelighed bort. Kun Cavallerieofficeren fandt det nødvendigt, i det Ehrmann ledsaget af den fremmede Pige, der havde passet Edele i hendes Sygdom, traadde ind i Værelset, at forsikkre sig Nøglen, og sætte den inden for, paa det de ikke skulde, som han kaldte det, komme under Embargo paa ny.

Behøves ikke, Hr. Lieutenant! sagde Ehrmann smilende, i det han blev denne Forsigtighed vaer: her er Fred! God Morgen kiære Hr. Tellewsen! sagde han: siden har jeg en heel Deel med Dem at tale, men først maa jeg see til vor kiære Patientinde. Edele var imidlertid, saa forsigtig man end havde været for ikke at foruroelige hende, vaagnet, og Ehrmann tog hendes Haand for at føle hendes Puls. "Her er, sagde han, foregaaet en betydelig Forandring; af Sygdommen forekommer der mig næsten ikke at være andet, end nogen Mathed tilbage; jeg seer — sagde han — i det han smilende vendte

sig til Tellewsen, en bedre Læge er kommen."

Efter nu at have talt nogentid med den Syge, og forvisset sig, at hans gode Forhaabninger vare grundede, kaldte han, skiøndt ikke ganske med Edeles Samtykke, Tellewsen til Side. Vor anden Syge — sagde han — er ikke i nær saa god Stand. De har givet ham en saare eftertrykkelig Revselse, imidlertid haaber jeg, at hverken hans Liv, eller mueligen endog hans Haand, skal være i nogen Fare. Hvad der nu piner ham meest, og hvad eene maaskee kunde giøre hans Tilstand farlig, er hans slette Forhold mod Edele og Dem; fra Dødens Porte, som han i nogle Timer har troet sig nær, vise eens Handlinger sig i et ganske forandret Lys; han har sendt mig til Dem, ikke blot med de alvorligste Forsikkringer om hans dybe Fortrydelse, men og med den udtrykkelige Fuldmagt, at tilbyde Dem og hende enhver Erstatning, der staaer i hans Magt." "Erstatning! sagde Tellewsen: kan han erstatte min Datter de græsselige Timer

hun har tilbragt i hans Værge? Kan han erstatte mig de qvalfulde Dage, da jeg troede, hun havde letsindig forladt og forraadt mig? Hvad Erstatning kan han tilbyde derfor?" "Sin Haand og sin Formue!" sagde Ehrmann. "Det sidste, svarte Tellewsen, kan jeg besvare: Min Datter trænger ikke til hans Formue; men om hun saa skulde for Fremtiden suurt erhverve, ja om hun skulde tigge sit Brød, saa gav jeg dog aldrig mit Minde til, at hun besudlede sine Hænder paa Skilling eller Skillings Værd, der kom fra ham. Han kan have kastet ugrundet Vanære nok paa os alligevel; Verden skal ikke oven i Kiøbet faae Anledning at troe, at jeg er draget ud at tilfægte min Datter en Skiændselsløn, som hun aldrig kunde modtage, uden at Erindringen af alle hans Nedrigheder maatte vaagne i hendes Siæl; og hvad hans andet Tilbud angaaer, da forstaaer det sig selv, at det kan kun min Datter besvare; men det skulde inderlig krænke mig, om hun ikke besvarede det efter mit Ønske; for aldrig kunde

jeg af et glad og godt Hierte velsigne Fornyelsen af en Foreening, der første Gang paa en saa skiændig Maade var brudt; aldrig kunde jeg, uden at gyse, see Edele række ham den Haand, som han saa uværdig forbrød." Ehrman trykkede med Varme hans Haand; "Det Svar, sagde han, formodede jeg af den Mand, der paa Deres Aar vovede Liv og Blod for sin Datter. Men nu min første Bøn! Deres Tilgivelse!" "Tilgive! svarte Tellewsen: kan han tilgive sig selv, og vil min Datter tilgive ham, jeg kan let! jeg har min Edele igien. Men lad os blot komme herfra. Troer De ikke, at hun kan snart taale at flyttes?" "Til K**l vel ikke, men kortere nok! sagde Ehrmann. Midlertid! det vil vi tale om i Morgen, naar jeg kommer igien. Jeg kan altsaa sige til den Saarede, at han har Deres fuldkomne Tilgivelse?" "Fuldkommen, ja! svarte Tellewsen; lad os blot komme herfra."

Den udenlandske Pige, som Edele havde fattet Godhed for, og som havde troligen

opvartet hende i hendes Sygdom, havde imidlertid Befaling at see til, at hverken den Syge, eller hendes Giæster, fattedes nogen Ting. Da det gik imod Aften, blev der tilbudt Tellewsen enten et Værelse ved Siden, eller en Seng inde i Edeles Værelse; men da han saae, at Edele ængstlig kastede et Øie til ham, ligesom bange for at blive skilt ved ham paa ny, afslog han begge Dele, og erklærede, han vilde sidde oppe hos sin Datter; Rebmer og Officeren fik det Værelse næstved, og den Sidste, der havde været nede hos den Qvæstede, bragde Tellewsen, da han kom op, de angerfuldeste Afbigter fra ham.

Næste Morgen kom Ehrmann tidlig tilbage, og havde medbragt en lukt Vogn, der var som indrettet til at flytte en Syg, og som han havde hos een af sine Venner faaet til Laans. Hos en Præst, omtrent midtveis imellem Hamborg og Slottet, en Ven af ham og af Rebmer, med hvem Præsten havde studeret, havde han giort Anstalter til et Værelse for hende, indtil hun uden Fare kunde føres hiem. Tellewsen,

lewsen, hvem Præsten ikke blot fra hans Studenterdage, men og fra nogle oplyst religieuse Skrifter var bekiændt, modtog denne Ehrmanns Foranstaltning med Taknemmelighed; og hvorvel Edele naturligviis hellere havde ønsket, at kunde strax tage hiem med sin Fader, var hun dog glad som en Fugl, der slap ud af sit Fangebuur; ogsaa blev hun let, som hiemme i Præstens Huus, i hvis Kone hun snart fandt, hvad hun hidtil aldrig havde kiændt, en Veninde. Ehrmann, som havde faaet hende saa meget nærmere, saae daglig, ofte to Gange om Dagen, til sin Patientinde, og gik, som Baggesen saa nydelig siger;

Som Ven saalænge ind i Huset,
Til han omsider gik, som Elsker, ud igien.

Af fuldt og glad Hierte gav Edele ham sin Haand, ikke mindre glad gav Tellewsen ham sit Samtykke, og nyder nu paa sin Alderdom sorgfrie Dage, ved at vide sin Edele lykkelig i Kiærligheds Arme; han har Nebmer hos sig, men der lever som forhen af sin ubetydelige Formue.

Magnaten blev helbredet; men den Gestalt, hvori han paa sit Sygeleie havde seet sig selv og sit forrige Levnet, forfulgte ham uafladelig; een af hans første Foranstaltninger, efterat Tellewsen havde forladt hans Huus, var at skille sig ved sine gamle Medskyldige og Handlangere; efterat have forgiæves prøvet, dog uden at driste sig at komme for Edeles og Tellewsens Øine, at tilbyde dem i det mindste det forhen omtalte Landsted i Nærheden af K**l, solgte han alle sine Eiendomme der i Egnen, og reiser nu om i det sydlige Frankrig og Italien, egentlig for at undflye sig selv; men Siælens Nag læges ikke som Legemets Saar.

K. R.

Edda.

Første Sang.

Et Sagn fuld værd at høre
Med gamle Runer staaer.
Laaner mig Eders Øre,
Mens jeg Guldharpen slaaer.
Hvad i de mørke Skrifter
Er tegnet om Leeg og Krige
Og Gudernes Bedrifter,
Det vil jeg Eder sige.

Jeg vil ei her fordølge,
Hvad aldrig dølges maa:
Høit over Land og Bølge
Og over Luften blaa,
Der seer man Himlen stande
Med Borge, vældigt klare;
De deres Straaler blande
Med Nattens Stierneskare.

Hartad med Stiernelue
  De funkle listigt der,
Paa Himlens sorte Bue
  Kun Jorden lidet nær.
De stærke Straaler kaste
  Med selsomt Lnespil.
Der boer de Aser faste,
  Dem her jeg nævne vil.

Hvad herligst Verden eier
  Er samlet i den Hær.
Slet Jordens Fryd opveier
  Mod den, som nydes der.
Den største Kraft og Vælde
  Blandt dem har sat sig ned;
De lever uden Elde
  I stor Samdrægtighed.

Den største Borg, og bedste,
  Er Odin underlagt.
Ham Jordens Helte gieste
  I sidste, røde Dragt.
Med Miner saare blide
  Han hilser dem saa huld,
Naar de paa Sværdet ride
  Til ham fra Jordens Muld.

Asgard hans Borg hin høye
  Fra første Arildstid,
Har tvende store Fløye
  Dertil en Gaard saa viid;
Fire Taarn' i Lue
  Staaer om den blanke Sal.
Dem kan man ikke skue
  Fra Jordens dybe Dal.

Paa Gaardens høire Side
  Valhallas Hvælving staaer.
Vyngolf den Sal hin vide,
  Naar man til Venstre gaaer.
I Gaarden gaaer i Plade
  Ein heriarne hen,
De stride, blegne glade
  Og lever op igien.

Udi de vide Sale
  Staaer Odins gyldne Stoel.
Over Jordens Dale
  Den lyser som en Soel.
Der sidder i det Høie
  Valhallas ældste Gud.
Kring Jorden der hans Øie
  Formaaer at stirre ud.

Med megen Pragt og Ære
  Sidder den Herre huld.
Hans Stoel mon drevet være
  Udaf hin røde Guld.
Den skinner i det Fierne
  Alt med sin blanke Lue,
Ret som den største Stierne
  Paa Himlens sorte Bue.

Heel kraftig høit han holder
  Sin runde brede Barm;
Med Panden dybt i Folder
  Han strækker ud sin Arm.
I Soelskin og i Torden
  Han altid rolig blier,
Fra Østen hen mod Norden
  Peger hans Jernspir.

Vyngolf er vel i Minde,
  Den Sal saa høi og skiøn,
Der sidder F r y g g hans Qvinde
  Udi sin Dragt saa grøn
En Krands, som Ax forgylde
  Hun slynger om sit Liv.
Varm i sin Ungdoms Fylde
  Sidder den stolte Viv.

Heel mange skiønne Dyser *)
I hendes Vyngolf boe;
Deres Aasyn lyser
Af Dannished og Roe.
Fylla den Rosenblomme
Alt med sin hvide Haand
Hielper vel Frygg at komme
Udi sit Klædebond.

Det lyse Guldhaar bølger
Om Gna i liflig Duft,
Naar hun sin Frue følger
Rask giennem Ild og Luft.
Udi en Krinds fortrolig
Sidde de Dyser still
I Fryggas skiønne Bolig,
Dem her jeg nævne vil.

Lofna vel værd at skue,
Alt med det ranke Liv,
Hun stiller Vredens Lue,
Hun dæmper Had og Kiv.
Ved den Gudindes Side
Alt med de fagre Haar,
Man seer Eyr hin blide,
Hun læger Sot og Saar.

*) Gudinder.

I Borgen dybest inde
  Der sidder viis og bold
Saga, den gamle Qvinde
  Og skriver paa et Skiold
Alt hvad i Verdens Egne
  Der skeer af stor Bedrift,
Det seer man hende tegne
  Alt med sin Runeskrift.

Hlyna, den Moe hin klare
  Foruden Stang og Sværd,
Dog redder hver fra Fare,
  Som Frygga haver kiær.
Hun har et venligt Hierte,
  Den rauke Byngolfs Moe;
Hun lader alskens Smerte
  Forgaae, ja brat hendøe.

Snotra den fagre Blomme
  Har et heel lifligt Syn.
Hun lader Glæden komme
  Snar som sit Øies Lyn.
Heel skiemtsom i sin Tale
  Er hun, og snild i Ord.
Fra Fryggas lyse Sale
  Hun bringer Klogt til Jord.

Ale paa hin blanke Skive,
Af fiint og slebent Staal,
Staaer Varas Blik heel stive,
Hun seer hver Idræts Maal.
Hun med sit Blik kan følge
Hver Daad, hun alting veed.
Man intet kan fordølge,
Hun hører hver en Eed.

Naar Valhals lyse Helte,
Hver tapper, saasom Thor,
Har løst sit Sværd fra Belte
Og sat sig rundt om Bord,
Da flux de Dyser træde
Fra Vyngolfs Sal med Iil,
I Valhal ind og glæde
De Helte med et Smiil.

Derpaa med megen Ære
De fyðler overalt;
Selv kommer Frygg at skiære
Sæhrimner for, den Galt.
Mens rundt om Egebænke
Man seer hver Dysa huld
For Helten Miød at skiænke
I dybe Horn af Guld.

De Kiemper Haand at hæve
Til Braden da man seer;
Men naar ei meer de kræve,
Og ingen torster meer,
Da ud af Runeskrifter,
Som Saga sammenskrev,
Oplæses de Bedrifter
Hver Helt i Livet drev.

Derpaa de sig iføre
Igien de Brynier blaa,
Fem hundred' aabne Dørre
Og fyrgetyve staae.
Da skinner blanke Plader.
Hver. Der modtager der
Vel otte hundred' Rader;
Saa mange Mænd i hver!

Men ei hvor Sværdet blinker
Kun glædes Heltens Aand.
Selv Freya tit ham vinker
Med hvide Lilliehaand.
Valhalla Kiempen kræver,
Som lod kun Kampens Røst,
Men Freya Helten hæver
Som kiendte Elskovs Lyst.

Folkvangurs bedste Eye
  Er hun, den Drotning blid.
Midt paa et Blomsterleye
  Hun blusser rank og hvid.
Saa smekker, som en Vidie
  Hun aander elskovsvarm.
Hun er saa smal i Midie
  Hun er saa fuld om Barm.

Hun har to runde Hænder,
  En Rose vel i hver.
De tvende Roser brænder
  Med et livsaligt Skier,
De lugter altid søde
  I hendes klare Hiem,
Aftens og Morgenrøde
  Faae deres Lys fra dem.

Hun læger alskens Vaande
  Saa huld i Siæl og Skind,
Hendes varme Aande
  Er Jordens Foraarsvind.
Hver Morgen hendes Øie
  Man seer i Taarer staae,
De synke fra det Høie,
  Som Dug paa Blomster smaa.

Hun har to Møer blide
  Siofna dertil vel Hnos,
Ad deres Skuldre hvide
  Nedstyrter Jøsens Fos.
Frugtbarheds Gudinde
  Er Hnos det klare Lys.
Siofna den hulde Qvinde
  Er Sovnens milde Dys.

Blaa Ædelstene dækker
  Den skionne Freyas Sal.
Blandt høie Rosenhækker
  Den stander i en Dal.
Snehvide Svaner seiler
  Rundtom i Borgens Soe.
Der kommer hver trofast Beiler,
  Dertil hver trofast Moe.

Man kan den Borg fra Jorden
  Heel lavt paa Himlen see.
Den glæder hele Norden
  Ved med sit Skier at lee.
Ved Aftenstid den smiler
  Til Vaarens Blomsterkrat,
Saa slukkes den og iler
  Med i den morke Nat.

Det melder en gammel Sanger,
Hvad nu I høre faaer:
Et Land er nævnt Trudvanger
Deri en Hofgaard staaer.
Dens Lofte paa Piller ruge,
Af Sale er Huset fuld,
Fem hundred' og fyrgetiuge,
Og vel beklædt med Guld.

Goer og grønne Volde
Er trindt om Gaarden lagt;
Med kobberrøde Skiolde
Er hele Huset takt.
Det Kobber kan man skue
Fra Jordens dybe Dal,
Imellem Valhals Lue
Og Freyas lyse Sal.

Der boer den Gud for Krige,
Den stærke Asa-Thor.
Næst Odin kan man sige
Er han meest høi og stor.
Han styrker vakkre Helte
Alt med sin Manddoms Aand.
Om Lænd han har et Belte,
Staalhandske paa sin Haand.

Miølner hans tunge Hammer
Er dog hans bedste Skat;
Hvorhelst med den han rammer
Der følger Døden brat.
Naar Beltet han griber efter
Og giorder om sin Lænd,
Da voxe svart hans Kræfter
Vel fremfor alle Mænd.

Naar Jordens Sønner stride
Da er han altid nær;
Med Tyr tæt ved sin Side;
Den Gud eenhaandet er;
Men derfor Kamp ei trætter
Hans Haand, den hader Roe.
Han giør med den Idrætter,
Som ingen Mand med To.

Han kan vel Kiemper fælde
Og brat udøse Blod;
Som Thor har Kraft og Vælde,
Han Vildhed har og Mod.
Han mangen Daad har fristet
I Kampens Tordenskrald.
Hvordan sin Haand han misted
I snarlig høre skal.

De tappre Aser følge
Hen giennem Ild og Snee,
Og over Land og Bølge
Valkyrierne tree.
De gaaer i Vaabenskraldet
Med kampbegierlig Aand;
Den ældste, Nota kaldet,
Har Døden i sin Haand.

Den Helt hun vil betegne
Midt i den svære Strid,
Han maa for Sværdet segne
Saa blodig og saa hvid.
De andre to ham bringer
Ved Morgenrødens Skier
Paa stærke Ørnevinger
Til Odins Herja-Hær.

Heel mange Borge faste
Staaer over Himlens Bue.
Breidabliks Straaler kaste
Fra sig en hvidlig Lue.
Der boer den fromme Balder,
Gud Odins yngste Søn.
Saa guul hans Lok nedfalder,
Han er saa saare skiøn.

Hans Sal er puur tilsyne
Den er saa blank og reen.
Sine hvide Bryne
Han rynker saare seen.
Ham offres Blomster hvide
Og hver en venlig Urt,
Den Gud saa vel kan lide
Hvor der er reent og puurt.

Hoit Noathun med Graner
Staaer vel fra Arilds Tider
Gud Niord, den stærke Vaner,
Derfra paa Stormen rider.
Han styrer diervt dens Tomme
For Aser her han boer,
Thi Stormens Herredomme
Bestandig var i Nord.

Skade den Herres Qvinde
Hader al stille Roe.
Hun kan sig ikke finde
I lune Borg at boe.
Ni Nætter rask hun iler
Paa Field med Ski paa Fod;
Naar Nætter tre hun hviler
Blid hos sin Husbond god.

Helst sidder Braga ude.
Dybt i en Klippe-Hal.
Han slaaer Guldharpen prude,
Den unge, stærke Skiald.
Saa sødt de Blomster lugter
I Sangens blide Hiem.
Han troller gyldne Frugter
Paa Træets Grene frem.

Ydun saa kiesent sukker,
Den Herres Qvinde huld.
Den modne Frugt hun plukker
Udi et Kar af Guld.
Heel blye med røde Kinder
Hun byder dem enhver.
Al Alderdom forsvinder
Ved dem fra Asers Hær.

Den milde skiønne Balder
Har en velvoxen Søn,
Forsete man ham kalder,
Han har en Borg saa skiøn.
Der han sin Dom afsiger,
Og giver kloge Bud,
Heel gierne han forliger
Den gode Glitners*) Gud.

*) Hans Borg.

Heimdal ham vel paasfægter,
Den unge Gud, saa fro.
Han er de Asers Vægter,
Hoit paa Regnbuens Broe.
Syv Moer ham monne føde
Og lod ham Skiønhed arve;
De monne deiligt gløde
Hver i sin egen Farve.

Hødur dertil vel Vale
Er i bestandig Strid;
De har to høie Sale,
Een sort, en anden hvid.
Hødur er skuml at skue,
Som Nattens Mørke er;
Vale staaer kiek i Lue,
Med Dagens Flammespær.

Heel flere Borge stærke
Rundt om paa Himlen staae;
I lyse Pandserserke
De milde Guder gaae.
Hver Gud og hver Gudinde
Har fast sit eget Slot.
Dog meest de sig indfinde
Hos Asgards vise Drot.

Der samles hoie Guder
  Vel baade Nat og Dag.
Ask Ygdrasil udluder
  Over det blanke Tag.
Det Træ er favrt tilskue,
  Det breder sig vidt omkring;
Under dets grønne Bue
  Har Valhals Guder Thing.

Hen forbi Asken skyder
  En Flod sig, klar at see,
Hvor blaa dens Væld udbryder
  Sidde de Norner tree.
De Qvinder aldrig sove
  Blandt Blomsterkrat og Siv,
De læser i lysen Vove
  Hver Mands og Qvindes Liv.

Den Ask, det kan man sige,
  Er Verdens Hierte fast;
Den haver ei sin Lige
  Den Himlens hoie Mast.
Heidrun dens Blade bryder,
  En Geed saa silkeblød;
Af Gedens Bryster flyder
  Valhallas brune Miød.

Paa Kiempefaders Bolig
Den Hiort Eikthirner staaer
Og nipper Løvet rolig,
Som hen paa Taget slaaer.
Ud af dens Hver springer
Ud i en bundløs Grav
Det Vand, som Stormen tvinger
Igiennem Jordens Hav.

Tree Rødder vidt sig rækker
Fra Asken, langt de groe.
Den ene did sig strækker,
Hvor Askurs Askom *) boe,
Den anden langt med Vælde
Til Helas Sal gaaer frem,
Den tredie til de Fielde,
Som ere Jetters Hiem.

Af Aser overvundet,
Fra Dagens Lys forstødt,
Til Biergets Mørke bundet,
Hvor alt er koldt og dødt,
Utgardelok i Lænker,
Den Jetters fule Drot,
Paa Hevn der evig tænker
Udi sit Fængsel-Slot.

*) Menneskene.

For Aserne at hade
Han lever end forvist,
Han pønser kun paa Skade,
Og evig Argelist;
At atter han kan fange
Sit gamle Herredom,
Han synger Tryllesange
Og kaster Runer om.

Den værste Daad man hørte
Af ham, i Ondskab stærk,
Var det at han forførte
A s = L o k' til Elskovsværk;
At med en Jetteqvinde
Han sig forglemte slet
I Hulen dybest inde,
Og avled' Kiempeæt.

Tree Børn hun mon undfange
Og satte dem paa Jord;
Den ene var en S l a n g e,
Forgiftig, kiempestor.
En U l v, som ingensinde
Det andet Foster var;
Det tredie var en Q v i n d e
Blaahvid, uhyre svar.

Da blussed' som en Lue
  Af Fryd den onde Drot.
Han tænkte: De skal kue
  As Odin i sit Slot!
Men snart hans Haab begraved
  Den stærke Asa-Thor,
Han vandt den Orm i Havet,
  Trindt om den runde Jord.

Odin den vise Herre,
  Da han den Qvinde saae,
Brat hendes Magt mon spærre
  Og kasted Runer smaa.
Han mon ei længe tøve
  Han satte hende hen,
Hvor hun sin Kunst mon øve
  I Straf mod rædde Mænd.

Til Fenris*) ene satte
  Den Jøthun**) end sit Haab,
Ad Bifrostbroe***) hin bratte
  Han løb med Hungers Raab.
Da den endnu var liden,
  Da var den ei til Hinder,
Men som den voxte siden,
  Da blegned de Gudinder.

*) Ulven. **) Jette. ***) Regnbuen.

Dens Kraft sig grumt forøgte
Dens Magt tog Overhaand,
Da Valhals Guder søgte
At lægge den i Baand.
Men intet Baand og Lænke
De stærke Sener bandt.
Det monne de Aser krænke,
Thi paa et Raad de fandt.

De sendte til de Dverge
Saa kunstig' og saa smaa,
Som boer i lave Bierge,
Og snildt med Hamre slaae.
De monne snarlig smedde,
Alt under hin sorte Jord,
Saa understærk en Kiede,
Blød som en Silkesnor.

Den var til Hielp i Baande
Heel kunstig sammenknyt
Af alle Fiskes Aande
Og alle Fugles Spyt,
Af Smæk ved Kattens Fødder,
Af Skieg paa Qvinden feig,
Af Biergets dybe Rødder,
Af Biørnens Sene seig.

Da nu man Ulven vilde
  Indslutte i dette Baand,
Da troede han dem ilde,
  Hans Tvivl tog overhaand:
Han sagde: Hvad kan det baade
  At bryde saa tynd en Traad?
I vil mig vist forraade,
  Alt ved saa stedsk en Daad.

For nu dens Tvivl at dæmpe
  Lagde den Helt i Drab,
Gud Tyr den Valhals Kiæmpe
  Sin Haand i Ulvens Gab.
Da loe i Pantserserke
  De Guder med listig Aand,
Kun ikke Tyr, hin stærke,
  Han mist' sin hoire Haand!

Da nu de Jetters Fyrste
  Alt Haab forsvundet saae,
Da steeg hans Haar i Börste,
  Da blev hans Læber blaae;
Af Harm han quer mon daane,
  Da var hans Stræben kun
De Guder at forhaane
  I morke Midnatsstund.

Thi drog han til den Ende
 Til Upsals Helliadom;
Han slukte Offrets Brænde
 Og reu de Altre om.
Hofgoder *) der mon stande,
 Dem slog han ned for Fod,
Og drak af Hovedpande
 Det fromme, lunkne Blod.

Hoit, hoit paa Upsals Fielde
 Et vældigt Slot mon staae,
Der Freyer boer med Vælde,
 Omslyngt af Skyen graae.
Den Asa, fra det Hoie,
 Der fast har sat sig ned,
At nær han har for Oie
 Al Jordens Frugtbarhed.

Han efter Hevn mon torste
 Ved slig en Niddingsfærd;
Han steeg paa Gullinborste **)
 Med sit uhyre Sværd.
Dybt han til Biergets Lue
 Den onde Jothun slog.
Derpaa ad Bifrost-Bue
 Til Asgard Freyer jog.

*) Præster. **) Sin straalende Galt.

Da Odin brat erfared
 Den fule Idræt nu,
Da snarlig aabenbared
 Sig Vreden i hans Hu.
I Hast han sammenkaldte
 De Aser til et Raad,
Og lydeligt fortalte
 Utgardelokes Daad.

Da nu de Aser hørte
 Den Kiempes onde Spil,
Sig deres Indvold rørte
 Og deres Blik blev Ild.
Enhver af Hevn mon tørste
 Ved hvad der nys var hændt,
Til Jøthunheimas Fyrste
 Han bad at vorde sendt.

Da sagde Hlidskialfs Fader
 Heel sindig saa med Skiel:
At I den Jøthun hader,
 Mig tykkes saare vel;
Thi vil jeg til den Ende
 Før næste Hundeglam
Min Svend H e r m o d e r sende
 Med Ord at tugte ham.

Da monne Aaren voxe
  Paa Tyr, i Panden stor.
Han raabte, liig en Oxe,
  Der stoder Horn mod Jord;
Skal usle Jettekiempe
  Mod hoie Guder feide?
Og Guder Vreden dæmpe,
  Og kun med Ord bebreide?

Ha vise Seiersfader!
  Send mig paa hurtig Fod;
Min Biornehud jeg bader
  Da snart i Jette=Blod.
Jeg ham i Bierget knuger
  Net efter Kiempeskik,
At aldrig meer han suger
  Af Mænd den rode Drik.

Da med sin hvide Isse
  Gud Odin rysted blid,
Han sagde: Søn, tilvisse
  Du est en Tyr i Strid!
Men udi Raad at give
  Ved Asken Ygdrasil
Maa du tilbage blive,
  Thi skalst du tie still.

Jeg skuer dybt i Tiden
Mig Mimer venlig er.
Dog er min Kundskab liden
Om onde Jettehær.
Den er i Fieldet dovet,
Men den at dræbe reent,
Det har vi ofte provet
Fuldfore dog vel seent!

Et ringe Liv de leve,
Vi er fast hevnet alt.
I Biergene de bleve
Net som tildode qvalt.
Af Harme sast de revne,
Kan dog ei vorde frie.
Vanmægtigt de sig hevne
Ved fruegtlost Raserie.

Thi vil jeg fra mit Rige
Forst sende did en Gud
Som dem med Fynd kan sige
Mit Ord, mit stærke Bud,
At de skal stille fare
Udi den skumle Vraa,
Hvis ei den Asa-Skare
Mod dem skal atter gaae.

Hvo nu, I kiekke Sønner
  Vil helst den Daad udføre,
Hans ærefulde Bønner
  Jeg faderlig vil høre.
Da treen i Vargestoke*)
  for Odin: Tyr og Thor
Hermoder, Asa-Loke,
  Heimdal, Forset og Niord.

De Guder brat mon haste
  Dog fremmest vandred Thor,
Da bød dem Odin kaste
  Guldtavel over Bord.
Men først om trende Dage
  Bestemte han den Tid,
At ingen skulde drage
  Med Harm ilsindet did.

Til Bords da hver sig satte
  Med Higen i sit Sind.
Thors Tanker var saa bratte,
  Han støtted Haand mod Kind.
Man saae ham længe grunde
  Den Herre tænkte paa,
Hvorledes bedst han kunde
  Den Jothun straffet faae.

*) Ulveskindskiortel.

Den asianske Herre
  Med staalbeklædte Bryst
Tit spænder for sin Kerre,
  Har til at age Lyst.
De Bukke frem han kalder
  Ud af den lune Stald.
Naar Kerren vældigt gialder
  Det kaldes Tordenskrald.

Der er vel Loke nævnet
  Blandt asianske Mænd,
Som ofte did er stævnet
  For Askętræet hen,
Dannis er han tilsyne,
  Men Falskhed er hans Skik,
Under hans Øienbryne
  Har han et listigt Blik.

Stor Snildhed er ham skiænket.
  De asianske Mænd
Haver han ofte krænket
  Og frydet tit igien.
Heel pyntelig i Tale
  Er han, og snild i Ord.
Han sad i Odins Sale
  Paa Bænk med Asa=Thor.

De hvide Valhals Piger
  Med Kinden rosenrød,
Da rakte hver en Kriger
  En Drik saa saare sød.
De største Horn udslukke
  De understærke Mænd.
Thor ledte sine Bukke
  Da brat for Kerren hen.

Med Søm han fast mon nagle
  Guldskoe til haarde Hov.
Selen fra lette Skagle
  Han fæst om stærke Bov.
Tog saa i Haand sin Hammer
  Bød Loke fare med.
Der gnistred Ild og Flammer,
  Saa hart de foer afsted.

Ohlenslæger.

Fridrichslund.

(Den 7de Juni 1801.)

O du, som steeg fra Himlen ned,
At adle Jordens ringe Glæde,
Bortkyse Tvist, fremvirke Fred,
Og kiærlig trøste dem, som græde.
O Venskab! dig, i glade Stund,
Indbier jeg min Æspe-Lund.

Mig alle andre Goder sveeg
Kun ikke du; o Trøsterinde!
Du blev, da selv Elisa veeg,
Du væded' hendes skiønne Minde,
Og stille Graad paa Venne-Kind
Blev Lægedom for saaret Sind.

Men han, som i sin ømme Favn
Med mine Taarer blanded' sine,
Din Yndling, give Lunden Navn,
Som Du gav Ynde til hans Mine.
Dig vies den i glade Stund,
Du den navngive Fridrichs=Lund.

Langs skiønne Elv i yndig Dal,
Til Espelundens vevre Skygge,
Jeg Kiendt og Ukiendt lede skal
Og sige: "Gud dit Hæld betrygge;
"Men tog alt Andet han igien,
"Han levne dig, som mig, en Ven!"

Fred med dig, Lund — skiønt er dit Navn;
Dig ingen voldsom Haand antaste!
Tit slut mig i din grønne Favn,
Tit Fridrich til din Skygge haste.
Skiøn ved Natur, Gudinde, Navn,
Tit slut mig i din grønne Favn.

Zetlitz.

Romance.

Jeg sad hos Anne paa Fieldets Kant
En Morgen saa fro, saa fro,
Af Tijitunge en Krands hun bandt,
Hun kyssed hver Blomst, og loe.

Hun saae paa Krandsen, hun saae paa mig.
Hvem, spør jeg, flætter du den?
O! giv mig Krandsen, jeg giver dig
Ti tusinde Kys igien.

Jeg kyssed hende paa Rosenmund,
Paa bølgende Svanebarm,
Liig Morgensolen rødmede hun,
Og Kinden glødede varm.

"Ei endnu, Harald, er Krandsen din,
For Kys jeg sælger ei den."
Da kyssed hun første Gang min Kind.
"Der har du de Kys igien!"

Hun saae paa Krandsen, hun saae paa mig,
En Perle fra Øiet randt;
Og efter en Blomst hun bukked sig
Udover steile Kant.

Da rulled hun over Brinken ned,
Og sank i skummende Aa;
Jeg rabede frem paa Fieldets Bred,
Forstenet jeg stod og saae.

Som lynslagen brat jeg styrted mig
Dybt i den rivende Strøm,
Jeg favned' Anne — og pludselig
Jeg saae, at Alt var — en Drøm!

Sagen.

Til
Hendes Kongelige Høihed
Kronprindsesse Maria.
(Da hun sin Fødselsdag den 28de October 1803 drog igiennem Korsøer til Kiøbenhavn.)

See! Danmarks Skytsgudinde drog
Herfra ved ædle Fredriks Side,
Og i de Elsktes Fied vi dog
Ei Fredens Glæder saae fremskride.
Velsignelsen i Folkets Bryst
Udbrod ei høit i sandru Rost.

Thi hist mod fredsom Elbes Bred
Lod Kamp fra fierne Landes Skarer;
Og tro i elskte Fyrstes Fied
Drog danske Hær mod Danmarks Farer.
Ved Arnen fromme Mødre sad,
For Kampen skialv, for Freden bad.

Da lød en Røst i Skialdens Barm:
"Hvi skiælve I? See! Fredrik hæver
"Sit Skiold til Værn; og ved Hans Arm
"Maria, Fredsgudinden svæver.
"Han kiek, Hun from, fra Elbens Bred
"Skal bringe Tryghed, Held og Fred."

"Snart straaleklar fra Tidens Hav
"Den Nordens Glædedag optræder,
"Som Tvillingfolk en Moder gav,
"Og gav Maria Moderglæder.
"Til Fryd den samler her igien
"De elskte Tre, som nu drog hen."

Saa Røsten lød, og glæderiig
Vi see den Nordens Fest fremtrine,
Som skienked' os, Maria, Dig,
Og skienked' Dig Din Karoline;
Og Hun og Frederik og Du
Til Glædefesten samles nu.

O! vær velkommen, skiønne Dag;
Du rige Væld til nye Glæder,
Som Fred og Himlens Velbehag
Ud over Tvillingriget breder!
Vær Vidne tit til Nordens Held
Og dine ædle Døttres Vel!

Og Du, hvis Fødselsdag saa blid,
Som Du er Selv, velsigner Folket!
Ei yppig Pragt, ei konstlet Vid
Har Dig vort Samfunds Fryd fortolket.
Velsignelsen i Borgerbryst
Modtog Dig taus ved Siellands Kyst.

Men høitidsfuld den følger Dig,
Din Frederik, Din Karoline.
Og Folkets Andagt hæver sig
Til Gud med Bøn for Dig og Dine.
Saa lykkelig, Fyrstinde, vær,
Som Du er Dem og Folket kier!

J. M. Hertz.

Register.

Ewald Joh. til en Veninde med en Sang paa hendes Fødselsdag . . . . . Side 17
(Sendt som Envoi med den trykte Sang til Jomfrue Cecilia Wormstrup.

Fasting Cl., til en Hyrde, et Fragment . 20
— — Fragment 22

Hertz, Præst i Corsøer, til Kronprindsesse Maria, da hun paa sin og sin Datters Fødselsdag reiste giennem Corsøer 164

Lund C. A., Undskyldning 23

Sagen, Romance 162

Storm Edv., til Landmanden, Fragment . 21

Thaarup, til en værdig Geistlig 19

Udgiveren, Duellen, en prosaisk Fortælling 25

Zetlitz J., Frederichslund 160

Øhlenslæger, A., første Sang af Edda, Epopee i 24 Sange 131

MÅ KUN BENYTTES
PÅ LÆSESALEN

Frederiksberg Kommunes Biblioteker
461828612